

БЛИЗЪК ДРУГАР И ПРЪВ ПОМОЩНИК

ЙОРДАН КОСТОВ

член на ЦК на БКП и първи секретар на Окръжния комитет на Партията

сическия печат у нас, на неслеталия печат в Осма въстанническа оперативна зона, включваща Горнооряховски и Габровски партийни окръзи, през целия свой 25-годишен път вестникът винаги е бил пламенен трибун на Партията, летописец на героичните борби и творческите инициативи на трудещите се за събарянето на фашизма и капитализма, за победата на социализма.

Ще минат години, от паметта ни ще избледнеят много радости и нещасти дни, но от пейзажите страници на вестника вечно живи ще останат величавата саможертва на героите от съпротивата и титаничният труд на нашите работници, кооператори и механизатори, на народните интелектуалци — на работниците на умствения и физическия труд, които под мъдрото ръководство на Българската комунистическа партия преобращаха родния край.

Опрян на широк кръг сътрудници от всички краища на окръга, вестникът навреме открива, поддържа и насърчава всяко ценно начинание във всички области на живота. Свързал се широко с представителите на всички поколения, той стана техен желан другар, помощник и съветник. С разностранните си инициативи, под ръководството на Окръжния комитет на Партията, вестник „Борба“ се утвърди не само като колективен агитатор и пропагандатор, а и като колективен организатор.

Нашата окръжна партийна организация, цялата общественост в окръга отбелязват 25-годишния юбилей на вестник „Борба“ — печатния орган на Окръжния комитет на БКП, Окръжния народен съвет и Окръжния комитет на Отечествения фронт. Това е голямо събитие не само в живота и дейността на редакционния колектив, на многобройните сътрудници на вестника. Това е голям празник за всички трудещи се в окръга пред славната 25-годишнина на социалистическата революция у нас.

Вестник „Борба“ се появи в мрачните години на фашизма, в онези дни, когато с огън и кръв се черташе настоящето и бъдещето на нашата страна. Още от първия си брой той стана първ помощник и активен радетел на Партията в усилията ѝ за сплотяване на трудещите се под знамето на Отечествения фронт за извоюването на свободата. Наследил революционните традиции на мар-

ГЕОРГИ БОКОВ

председател на Съюза на българските журналисти

До редакцията на в. „Борба“ гр. Велико Търново

Скъпи другари!

Създахте на българските журналисти по братски поздравлява редакционния колектив, сътрудниците и читателите на вестник „Борба“ по случай неговия 25-годишен юбилей.

Дълбоко сме убедени, че като следва своите слави, революционни традиции, които правят вестника вълнуващ и интересен, вестникът в бъдеще ще служи все така пламенно на нашия велик комунистически дѣл.

Съфил ноември 1968г.

ПОСОКИ НА ОКРЪГА

НАПИСАН В НАВЕЧЕРИЕТО НА 25-ГОДИШНИЯ ЮБИЛЕЙ НА В. „БОРБА“

репортажи

Оловносиви, забулени в гъстия воял на есенните мъгли, водите на Дунава се плъскат. Теско натоварени шлепове пълят по течението и срещу него... А горе, на високата хълм, където през юни 1877 година за първи път стъпила братският руски войн, и сред мъглата белеят мраморните паметници-символи на свята и нерушимата дружба. В мрачния есенен ден пътеките на историческата местност Паметниците край Свищов изглеждат безлюдни. Не! Тука хората никога не престават да идват. Ето трима младежи се изкачват към белия мрамор. Притихнали се вглеждат в издълбаните букви, в плискания долу Дунав, свиват в китка трите рози, които са донесли от други крайща на нашата земя и ги поставят на мрамора. После по килима на жълтите листи глъхнат стъпките им. Трима български естези ха тук — на това свято място, последните есенни рози.

...А на срещуположния рай на Свищов се възвисява друг паметник на дружбата — гигантският Химкомбинат. Нищо че мъглата се мъчи да го скрие — той тъне, расте.

ОКРЪЖНА БИБЛИОТЕКА
В. ТЪРНОВО ДП

25
години

в служба
на народа

ПРОЛЕТАРИИ ОТ ВСИЧКИ СТРАНИ, СЪЕДИНЯВАЙТЕ СЕ!

Борба

Орган на Окръжния комитет на БКП, Окръжния народен съвет и Окръжния комитет на Отечествения фронт

ВЕЛИКО
ТЪРНОВО

ПЕТЪК
15 НОЕМВРИ
1968

ГОД. XXVI

Бр. 136 и 137
(2483 и 2484)

ЦЕНА 4 СТ.

ДО РЕДАКЦИЯТА НА В. „БОРБА“

Другари,

Творческият колектив на вестник „Работническо дело“ ви изпраща сърдечни поздрав и пожелания по случай 25-годишния юбилей на вестник „Борба“.

Четвърт век вестник „Борба“ сочи начертания от Партията път на безкомпромисна борба срещу фашизма и капитализма, организира и насочва трудещите се от Великотърновски окръг в изграждането на социализма и комунизма.

Създа и утвърди широка дописническа мрежа и авторски актив и станал желан и търсен от хилядите читатели, той успешно допринася за трудовия и патриотичен възпитание на хората и за изграждане на последователни борци за мир и интернационалистическа солидарност.

Работете все така упорито и всеотдайно. Желеем ви още по-големи успехи в отговорното и благородно, поприще на партийната журналистика.

ОТ РЕДАКЦИЯТА
НА В. „РАБОТНИЧЕСКО ДЕЛО“

Снимка: Тр. КАПИТАНОВ

И КАТО ГЛЕДАМ ТОЯ НЕВЕРоятен, НЕВЪЗМОЖЕН ГРАД, АЗ МИСЛЯ, ЧЕ ПРЕД МЕНЕ СТОИ ВИДИНИЕ, СЪИ, ИЗМАМА НА ОЧИТЕ...
ИВАН ВАЗОВ

ДСП „РОДОПА“ — ЗНАМЕНОСЕЦ

В социалистическото съвзавождение между месоконбинатите в София, Пловдив, Русе и Велико Търново ДСП „Родопи“ — Велико Търново и трите тримесеци на настоящата година се класира на първо място. През третото тримесечие предприятието спечели и преходното червено знаме на Министерския съвет и ЦСПС. По този случай на

12 ноември в месоконбината се състоя вълнуващо тържество.

След доклада на директора на предприятието Никола Драганов министърът на хранителната промишленост Атанас Димитров връчи преходното червено знаме с думите: „Нека ви е честната тази голяма правителствена награда“.

СРЕЩА С МИНИСТЪР АТАНАС ДИМИТРОВ

На 12 ноември преди обед в Профсъюзния дом — Велико Търново се състоя среща на Атанас Димитров, министър на хранителната промишленост, с директори, партийни секретари и други ръководители на предприятията от окръга. Представители на предприятията док заеха накратко за резултатите от изпълнението на производствената програма през декември и за мерките, които са наредени за изпълнение и изпълнението на плановите и обществения за годината.

Първият секретар на Окръжния комитет на Партията Йордан Костов обърна внимание на присъстващите върху необходимостта да се мобилизират всички сили и се разкрият допълнителни резерви за успешното приключване на годината от всеки колектив.

В своето слово Атанас Димитров отбеляза, че Министер-

ството на хранителната промишленост няма основание да не бъде доволно от предприятията на хранително-вкусовата промишленост в окръга. Наред с изпълнението на плана по обем той отдели внимание на въпросите за качествените показатели, капиталното строителство, износа и подготовката за изпълнение на плана през 1969 година.

РЕЧ НА ДРУГАРЯ ЕНЧО СТАЙКОВ

На голямо публично събрание, състояло се в сряда в савона на Профсъюзния дом във Велико Търново, говори членът на Централния комитет на БКП и на Президиума на Народното събрание другарят Енчо Стайков.

Ораторът се спря на някои въпроси на международното по-

Национална конференция в Елена

В сряда в Елена завърши своята работа Първата национална отчетна конференция на музеите и отделите „Възраждане“ и „Национално-освободителни борби“ към историческите музеи в страната.

В продължение на два дни тук бяха изнесени редица доклади, в които се разглеждаха проблеми из областта на нашето Възраждане. Направени бяха научни съобщения за новотворителни документи. С доклади от окръга се представиха Тодорка Драганова, научен сътрудник в Окръжния исторически музей, Рашко Иванов, директор на музея в Свищов, и Здравко Молдав, директор на музея в Елена.

В работата на конференцията участваха и съветските историци Улуня Апол Арутюнян и Погледов Константин Александрович.

Делегатите разгледаха музея „Иларион Макариополски“, ху-

дожествената галерия, иконната сбирка, прочутата еленска даскалоливница и други забележителности на града.

Дневни * Весту

ГРАДСКА конференция на жените се състоя в понеделник във Велико Търново. Избран бе градски съвет за работа с жените с председател Невяна Христова.

ВЕЧЕР на войнишката майка се състоя снощи в Дома на народната армия — Велико Търново. Пред стотиците майки и бойни доклади за приноса на войнишките майки във възпитаването на синовете си в дух на пламенен патриотизъм и интернационализъм изнесе офицерът Капитанов.

ПРОСВЕТНАТА година в отечественофронтовските организации на територията на Бебровската община бе тържествено открита в присъствието на секретаря на Окръжния комитет на Отечествения фронт Ненко Цанков и други гости от Велико Търново.

ТРУДОВИЯТ колектив на ноемврийското предприятие „Сърп и чук“ — Велико Търново — първенец от промкомбинатите в окръга за третото тримесечие, бе награден с преходното червено знаме на Окръжния народен съвет.

хората. Та нали в най-трудното с упоритостта и волята на младите си сърпа комунистична комсомолската водиха трудова армия на борба със сушата. А резултатите, които са вече на лице, показват, че победители са те — хората!

...През полето, край доскоро тежките от плод лозя, край дишашата пара черна гъра на земята се вие път. От дунавския бряг той се врязва в дланата на полето и устремен се стрелка чак към Балкана. А на сред равнината се е прострял най-младият гад на окръга — Полски Тръмбеш. Димят комини, прелитат електрически влакове. Наскоро завършеният нолез под жп линията тръмбешчани наричат свое метро. През него тече потокът от хора. И в топурашките стъпки на децата, в песните на момичетата, в разговорите на хората, в походката им има нещо буйно и напирало. Тия хора гледат новите корпуси на машиностроителния завод за механизация на животното въдството „Първи май“, работят в него и на полето в новотворителната База за техническо развитие на селскостопански ма

шини за животновъдството. Те са горди със своите стипендианти, които се учат у нас и в СССР, с перспективата за преустройство и на ДНП „Марек“ като модерно маслосдобивно предприятие, с всичко, което е смисъл и съдържание на техния живот.

Когато са се раждали първите броеве на вестник „Борба“, на Тузлулан е било тихо и спокойно. Само мнемите кавали на тъжните пастири са огласяли красивата пустош. Няколко чорбаджии са владеели постоици, по хиляди декари от тучните ливади. Недомъкът и нищетата били в ните спътници на неколцина бабички, които наставляли бланките пашали. От тези времена сега няма нито помин. Останали са само няколко овца и два-три хлувени бовдери на гърски паселици. Та това е било апокеим лалото строителство на някогашния Тузлулан...

(Следва на 2 стр.)

БЛИЗЪК ДРУГАР И ПРЪВ ПОМОЩНИК

(Продължение от 1 стр.)

Творческият колектив на в. „Борба“, неговите многобройни дописници и сътрудници не ще могат да отговорят на новите изисквания, ако не вникнат дълбоко в доклада на другаря Тодор Живков, изнесен пред пленума, ако не изучат добре мероприятията на окръжната партийна организация във връзка с основните насоки за по-нататъшното развитие на системата на управление на нашето общество. Материалите, които се появяват на страниците на вестника след пленума, показват, че насоката на редакционния колектив е правилна. Нужно е сега с още по-голяма задълбоченост и конкретност, с всички журналистически средства и похвати вестникът да съдейства за мобилизиране силите на трудещите се в окръга за превъзпитаване в дело тези мероприятия, за повишаване ефективността на всички отрасли, за широк простор на научно-технически прогрес, за повишаване въздействието на нашата възпитателна и идеологическа работа.

Вестникът следва и запазва пред да отдели място в своите страници на борбата на трудещите се от окръга за изпълнение съвместните решения на Окръжния комитет на БКП, Окръжния народен съвет и Окръжния ръководство на БЗНС за по-голяма ефективност на селскостопанското производство, за превръщане животновъдството в рентабелен отрасъл, за по-нататъшното подобряване на социалистически бит и кул-

тура, да изпаса постигнатите успехи и обмена положителния опит в това отношение.

Той трябва още по-подробно да запознава трудещите се с перспективите на икономическото и културното развитие на окръга, със задачите, които ни предстои да решаваме през следващата шестпятилетка.

Окръжният комитет на Партията цени високо приноса на своя печатен орган. Той полага постоянни грижи за издигане и утвърждаване на енергични, талантлив и с добра идеологическа подготовка журналистически кадри, умеещи да привличат около вестника десетки и стотици сътрудници, да поддържат постоянна връзка с трудещите се. На всички другарки и другари, които през тези 25 години работиха и работят в редакцията на нашия окръжен вестник, на неговите дописници и сътрудници изказваме най-сърдечна благодарност. Желам им здраве и още по-големи творчески успехи.

Нека в навечерието на 25-годишнината на социалистическата революция в България и 100-годишнината от рождението на Владимир Ильич Ленин вестник „Борба“ още по-ярко и всеобхватно да разкрива и популяризира опита на първенците в съвременното производство за предсрочно изпълнение на петата петилетка. От неговите страници нито за момент да не се скъва любовта и признателността на трудещите се от окръга към народните на Съветския съюз и жизнената правда на марксизма-ленинизма.

В първите дни след победата

Минка Борисова Димова — Лиляна е една от първите редакторки на вестника. Трудно бе да влезем във връзка с нея. В София я нямаше — бе излязла в провинцията. В Севлиево неотдавна се обсъди нейната книга „Девойките от отряда“. Присъствуваше и тя. Тук представител на вестника разговаря с нея.

Бе преди самото обсъждане. Точно бе да се доберем до нея. Обградена от деца, които едно през друг й подаваха книгата й за автограф, тя все пак намърси малко време да си спомни за първите стъпки на „Борба“ след Девети септември.

— И в отряда имахме вестник. Жив вестник — така го наричахме. Носеше името „Партизанска борба“. Пишехме материалите на ръка. Страхме се да бъдат ясни, четливи, за да се разберат от всички. А условията — трудни. Седнал си на някоя пън в гората, краката ти заринати в снега — трябва да напишеш нещо за вестника — за последното сражение на отряда, за загинали скъпи другари. Тежко бе, трудно.

Така стана, че след Девети септември постъпих на работа в „Борба“. Работехме в редакцията двама души — аз и Христо Коислов. Ние пишехме материалите, коригирахме ги, експедирахме вестника — ние бяхме за всичко.

А и автори нямаше. Поискаш на някого статия — обещава. Няколко пъти му звъниш по телефона, багаш подире му и накрая — нищо.

Трудно ни бе и с дописниците. В Габрово те бяха повече. Но вестникът се издаваше вече в Горна Оряховица. Тук дописниците бяха малко. Постоянно ходехме по села, предпътния, срещаме се с хората, вербувахме ги за сътрудници на вестника. Колко радостия бяхме, когато в редакцията започнаха да постъпват първите техни материали.

И сега си спомням. Отида в някое предприятие, когато ръководителите разберат, че ще пиша нещо хубаво — разпращат, разпращат, не мога от тях да се отърва. Но досетят ли се, че ще ги критикуваме във вестника и дума не мога да откопча от тях. Вярвам, че сега е по-лесно — поглежда ме дяволито тя.

Вече молеха да започне обсъждането. Децата горяха от нетърпение да се срещнат с бившата партизанка от Габровско-Севлиево отряд, дружка на легендарната Параскева Енева — Соня.

— Какво повече да кажа. Пък и както виждате — време няма. Поздравете чрез вестника всички сътрудници на „Борба“ — на сбогуване каза другарката Борисова.

П. КАИШАНОВ

БОРБА

В ОНИЯ ГЕРОИЧНИ ДНИ

С ЛИЦЕ КЪМ МЛАДЕЖТА

Съдбата на един народ е съдба и на неговата младеж. Страната, която преживя и претърпяла да преживява българският народ поради предателството на фашистите у нас, са страдания преди всичко на българската младеж. И в миналата война, и в тая главната тежест пада върху младежта. Неще я намерим на фронта, неще я видим във фабриките, мините, а полето на земеделския труд — навсякъде най-бездомно експлоатирана и унищожавана.

За това младежта е в първите редици в борбата на българския народ срещу немските по-робители и техните слуги у нас.

Младежта от Габровско и Горнооряховско даде немалко в борбата срещу предателите и войната. В предстоящия решителен даубой между българския народ и фашизма — войната, младежта общо и в нашия край ще даде толкова по-малко жертви, колкото по-скоро се създаде младежко отечественофронтовско движение.

Такава е задачата пред предателите младежи от края.

Как ще я изпълнят те? Като се обвърнат с лице към младежта от фабриките, работилниците, селската младеж и училищата.

За тази цел най-предовите младежи трябва да бъдат вичаги с младежта, да живеят с неговите чувства и стремежи, като без почивка организират борбите и против ограбването, мобилизират, фашизма и войната. Да тласнат борбите на младежите във фабриките и работилниците на Габрово, Г. Оряховица, Трявна, Дряново, Свищов за сносни надници, храна, облекло, обуща, за културни, икономически и политически права. Ако те обединят работническата младеж там, като организируют стачки, делегации пред правителствата на властта, демонстрации пред господарите във фабриките в името на горните интереси — ето така ще се създаде младежко отечественофронтовско движение.

Младежкото движение няма

да бъде цялостно, ако се забравят младежта, събрана в казармите на Търново, Свищов, Г. Оряховица, Павликени, Севлиево и разпръсната от предателското правителство в Югославия, Гърция, Македония и Албания.

Ето така разбирано и разгърнато, младежкото отечественофронтовско движение ще даде широка възможност да се изгради и организират на младежкия Отечествен фронт в нашия край.

Младежки сили, ентузиазъм, себеприжертвие за осъществяване на тая голяма задача има. Троя паланиците в борбата доказваха. Доказаха десетките и десетките смели млади патриоти от Габровско, Севлиево, Г. Оряховица. Необходимо е работа, работа и пак работа. Само така е лице към младежта ще се създаде мощно младежко движение и с общонародни усилия ще се извоюва победата над фашизма.

Их бр. 2 на в. „Борба“, септември 1943 г.

Незаконната печатница, организирана от Горнооряховския окръжен комитет на Партията през 1943 година в къщата на Христо Проиков (дядо Партенко) в с. Дебелец.

Когато един народ се бори не само за своите интереси, а за интересите на всички народи, той придобива особено значение. Той не само борбата си за свобода, а и борбата за освобождението на другите отечествена и общонародна борба. През 1943-1944 г. българската червена армия с победоносните си офанзивни и отбранителни действия отблъсна врага от окупационните зони и освободи новата животна територия на тая измислена битка.

ПОСОКИ НА ОКРЪГА

РЕПОРТАЖ

НАПИСАН В НАВЕЧЕРИЕТО НА 25-ГОДИШНИЯ ЮБИЛЕЙ НА В. „БОРБА“

(Продължение от 1 стр.)

Сега идете в Тузлуалан и гледайте! Сърцата ви ще се изпълнят с радост, очите ви ще овлажнеят от умиление. Някогашните чорбаджийски ливади днес са превърнати в китни лъкове на трудолюбиви стопани, които изградиха слънчеви домове, сътвориха село от приказките.

И в последните географски карти не се споменава името на село Майско, на селището, което изникна върху чорбаджийските земи. То е протегнало стрий на снега от двете страни на пътя за Сливен, то е „граничната бразда“ на окръга към Езрар планина, към Сливенския край.

Вървим с енергичния първопомощник на селата Стефан Величков и разговаряме.

— Ето там — сочи ми ози стар поселник — изникна първата къща в селото. Направи я Димитър Величков, преселник от Вълчевиц, през май 1933 година. Този наш земяк „повлеко крак“: след него се юркаха и други нашествия, та след три-четири години къщите станаха десетина. Няма да забравя онч

първомайски събор на 1937 година: заприжидан народ — миньори, горски работници, селяни. Направихме събор за чудо и приказки, отпразнувахме както по добрата празника на работническата солидарност. И тогава оне решихме: като понаедрее бъдещото село, да му дадем име Майско. Та нали през май се събрали първата къща, чали през май празнуваме светъл празник! Тая наша мечта е вече осъществена. Гледайте село то и му се радвайте!...

Ако пътувате за Сливен и мислите през Константин, след около осем километра ще ви срещнат наизпит от нови къщи. Не се чудете — село Майско е тоа! Всичките — от първата до последната къща — са нови-новинки. Чия къща по-скоро да споменеш? Чудесен дом съгради и обзаведе от игла до конец семейството на тракториста Симеон Георгиев. Нататък се леда прекрасните домове на строителя Спас Димитров, на дългогодишния бригадир Атанас Анастасов, на Васил Милушев, на тракториста Христо Георгиев. По нищо не отстъпват и къщите на фелдшера Драган Лазар

ров, на механика Иван Делианов. Едва срещу друга, кажи-каш се „конкурират“, са къщите на дългогодишния лоял Иван Кацаров и на комбайнера Христо Г. Христов. Бай Иван даде на дъщеря си Сафинка висше образование: своите деца изучаха десетки обикновени, трудолюбиви хора от Майско.

Всичко в Майско лъха на човечко и масивната триетажна сграда на народното основно училище „Отец Паисий“, обзаведена с всичко необходимо за успешно волене на учебния процес, и новата фурна, и обилната вода, която от няколко дни блика в селото, и какво ли не.

Новото искри и в очите на хората — на тези посленици на трудолюбива балканщина, уверено поели пътя на щастието и благоденствието.

В Общинския народен съвет до статията на председателя е окачен в рамка списък на падналите за Родина, бевровени през последните войни — 1912—1918 година. Той е вече по-малко от времето, овехтял. И с това е може би още по-поценен. Не е ли това едно от малките

доказателства за почитта, която се отдава на мъжествените синове, паднали за свободата на Родина.

Било е неотдавна — преди една-две седмици. Чия е била инициативата не ми казаха. Но за станалото събитие и днес се говори в Беброво. Решили да съберат всички участници във войните. В салона на читалището дошли над 200 души от всички краища на общината. Присъствувал и началникът на гарнизона в Сливен. Речи, поздравления. Много бойни другари, не виждали се от години, радостни, щастливи се унесли в спомени за миналото.

Били са чудни, незабравими мигове.

Сега същите тези стари хора са на площада. Посрещат рейсове, за кой ли път вече прехвърлят преживяното през годините. Стоят те пред ресторанта и все поглеждат нагоре — към бръснарницата. А тя от сутрин до вечер все затворена. Кога работи Михаил Костев не може да каже никой, дори и председателят на Общинския народен съвет. Знае се само, че ням е на лов, или помага на жена

си в краветофермата. На помалките е леко — ще отидат в Константин, дори в Елена. А те си хора стоят, чакат и „благодарят“. Какво друго да правят. Подкачете ги само за селото. Отговорът им е готов: — Ехе, Беброво. Какво беше то в миналото!...

Прави ли са? Изкачих се на хълма. Селото е легнало в котловината. А горе високо над него се издига бялата сграда на училището. По-хубаво място от това едва ли би му се намерило. Стане са слънчеви, просторни. Въздухът е чист, свеж.

А порано част от децата са били в тясна, неугледна, задушена между другите къщи сграда.

Да, но възрастните бевровчани казват, че славата на село то била в неговото минало.

Дали забравят потъналите в мрак и кал махалички, откъснати като че ли от света. Сега автобусите ги свързват с Елена, с Велико Търново и най-малките са вече електрифицирани. Може ли това да се мечтае преди!

(Следва на 4 стр.)

ЕДНИ ОТ НАЙ-ДОБРИТЕ СЪТРУДНИЦИ НА „БОРБА“ РАЗКАЗВАТ ЗА ПЪРВИТЕ СИ СЪТЪПКИ В ЖУРНАЛИСТИЧЕСКАТА ДЕИНОСТ, ЗА РАДОСТИТЕ И ТРЕВОГИТЕ В СВОЯ ОБЩОПОЛЕЗЕН ТРУД.

П. Генков

Ст. Градинарова

Н. Дривов

Д. Габровски

А. Несторова

В. Антонов

К. Василев

Др. Велеа

Особено ме привлича желанието да разказвам с възновение за мислите и чувствата, за възвращения и радости на хората от моето село. Тези мои материали винаги са посрещани добре.

Има ли по-голяма морална награда от това да разбереш, че със своите дописки, със своите материали във вестника си донесъл радост за съседните си, западил си огъня на техния ентузиазъм. За мене е истинско щастие, когато ме срещнат на улицата кооператори или младежи и ме замолят: „Пиши за нашата бригада, напиши нещо за нашето звено, за фермата“...

„Най-добрият“ — в тази дума каква морална сила, какви желания и благодарност владят моите съседни. Би ли могъл да откажеш...

В тия дни, когато в „Борба“ навършва четвърт столетие, искам да изкажа моята голяма благодарност на колектива-юбилей, да му пожелаю творчески успехи в голямото, възвисаващо и благородно му дело!

Петър ГЕНКОВ
с. Долна Липница

Нито може да се забрави, нито да се предаде с няколко реда онова възвращащо чувство в мен, когато видях първия си отпечатан материал във вестник „Борба“. Беше стихотворението „На жътва“. Оттогава започнах да пиша за хората, за техни радости, успехи в производството, за нещастията в нашето ежедневие.

Като най-голяма награда за труда ми е това, че с моите материали доставям и радост за хората, за които пиша. Ех, понякога в тях има и горчивина.

Юбилейната 25-годишнина на нашия любим вестник

„Борба“, заедно с редакционния колектив, с възвращащо и истинска радост посрещам и аз.

Стефка ГРАДИНАРОВА
Държавни захарни заводи
Горна Оряховица

През пролетта на 1953 г., като ученик в гр. Плевен, изпратих писмо до в. „Народен спорт“. Съобщавах за някоя нередност в техникума, в който учех. Възвращащо това беше и първата ми дописка. Същата година завърших училището. И когато се върнах в Павликени, започнах да пиша и до вестник „Борба“.

През 1960 г. участвах в конкурс между дописниците на в. „Борба“. Заех скромното 8 място, а на националното съвещание с дописниците през февруари 1965 г. бях награден с „Народен орден на труда“ — бронзов.

Моето обществено в честване на 25-годишнина на в. „Борба“ и личния ми юбилей — 15 години дописник, е никога да не засяхва скромното ми дописническо перо...

Йордан ДРУМОВ
Павликени

На календара са отброени оттогава повече от 15 години. Спомням си — бях на пионерски лагер в Балкана. Животът там беше много интересен, разнообразен, смислен. Прииска ми се да разкажа за него в нашия окръжен вестник. В началото обаче се колебаех. Дали ще мога? Ще се хареса ли дописката ми на редакцията.

Дописката ми бе отпечатана. И това ми прииде крило, въоръжи ме със смелост. И те непрекъснато бяха укрепвани от топлото другарско отношение, от помощта на редакционния колектив.

Моите съседни често ме срещат и радостно заявяват: „Пак има писано за нас!“ Идеали са при мен и у дома кооператори да ме молят да пиша по някои възвращащи ги въпроси. Неведнъж съм срещал зеноводи или бригадири вестника в ръка да отиват при своите хора и да четат атерналите за тях.

Димитър ГАБРОВСКИ
с. Върбица

Да се пише винаги има какво за колектив, какъвто е и ГПП „Здрава храна“ в Свищов. Искане е само да обичаш ххата, с които работиш и да цениш труда им.

Всяка отпечатана дописка грижливо изглеждам и оказвам в кта на червения платно в полето „Мълния“, за да бъде достояние на всички.

Работници и служители се спират, четат и препроичат изнесеното. Това ги възвраща, разгаря благородно съвнование между тях.

Най-хубаво спомен ще остане за мен като дописник на вестника наградата, с която бях удостоена тази година по случай 24 май — Деня на българската просвета и култура и ден на българския печат — 5-дневната екскурзия в страната.

Желанието ми за в бъдеще е да участвам още по-активно с материали в страниците на „Борба“. Да разказвам за живота и постигнатото в труда на човека.

Ана НЕСТОРОВА
Свищов

Струва ми се, че най-главното в нашата работа е да не губим доверието на хората. Да бъдем действително полезни. Ние сме тези, които малко или много с хроникера нетома събитията допълваме детайлите на общата история. Това ни задължава съвместно да отбелязваме фактите, да вникнем в причините, които ги обуславят.

Винаги ме е тревожило нашето прибрзано писане, плаше дълг на шаблона. Вслушайте се как обикновено говор хората около нас, как непринудено използват богатството на нашата реч, на родния език! Бих казал — още повече грижи за словото.

Желавам на колектива на вестника-юбилей и на всички колеги-сътрудници винаги с обич да пишат за човека-творец на материалите и духовните блага.

Валентин АНТОНОВ
Химически комбинат — гр. Свищов

Мт „кабинет“ е седалката на „Валда“-та, скамейката на краавотогарата и чакалнята, в градината или парка. Моят салицинов маса са коляното и калникът на колата. И те са много удобни. Не се оплаквам. И никога не са били причина, за да не напиша бързо и изпратя навреме в редакцията моите дописки.

Ме бих за моите колеги и за читателите на вестника щеше интересно да знаят как се раждат дописките на избора на таксиметрова кола — винаги в движение. А ктине, героите на информацията? Те са винаги край меазаобикалят ме от всички страни. Стига да пожелаеш, да да мога да ги видя. ... А времето ме научи на това, работата създаде навичките. Сега аз чувствавам писането, информацията и като необходимост, и като задължение! Не съм почувствувал умора за изтеклите повече от десет години, през които редовно пиша.

Кирчо ВАСИЛЕВ
гр. Елена

Обществеността в нашия окръг чествува юбилей на вестник „Борба“. С него аз съм свързан лично. На негови те страници преди 17 години направих първите си сътържания като дописник. И оттогава, със съмсем малки прекъсвания, му сътрудня редовно.

Колективът, в който работя, е един от най-големите в града. Направихте на вестника публикувам очерци за творците на материални блага, репортажи и кореспонденции, отразили разностранния живот и дейността на бригадите и сите.

Във вник, четвъртък и събота очаквам с нетърпение вестника. Прочитам го по време на закуската, при туване в ауса, но винаги от първата до последната страница.

Драган ВЕЛЕВ
„Васил Мавриков“ — Велико Търново

ЗОРИЯ
ПОЛТАВЩИНИ

ПОЗДРАВЯВА
в. „Борба“

чески успехи, неуморност, непрекъснато читателска любов и голямо лично щастие.

Да развръщам нерушимата съветско-българска дружба, да крепя творческите връзки между журналистите на нашите вестници.

РЕДКОЛЕГИЯ НА ВЕСТНИК „ЗАРЯ ПОЛТАВЩИНИ“ гр. Полтава, Украинска ССР

Скъпи ДРУГАРИ!
По случай 25 години от излизането на първия брой на нашия вестник и връчването на високата правителствена награда приемете от колектива на редакцията на областния вестник „Заря Полтавщини“ горещи поздравии.

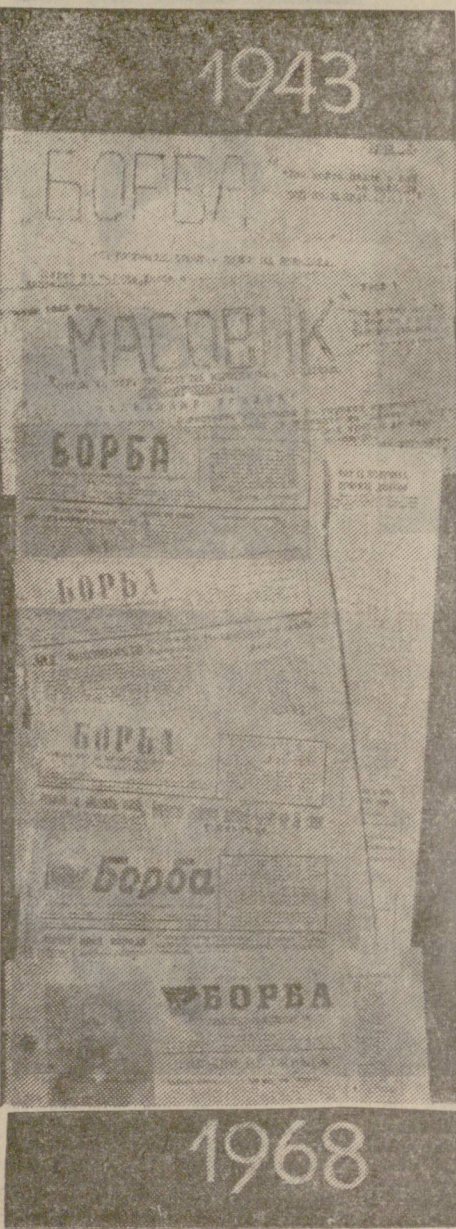
Орденът „Народна свобода 1941—1944“ година — I степен, който отсга ще стои редом със загла

вието на вашия вестник, е забележителна заслуга на големия колектив на журналистите, работническите и селските кореспонденти, заслуга на тези, които съз даваха вестника преди четвърт век, които продължават тази благородна работа днес.

Приемете нашите искрени пожелания за нови твор

Братският вестник „Заря Полтавщини“ е всекидневник в Полтавска област — Украинска ССР, с тираж 50 000 екземпляра.

ИЗ ПОЖЪЛТЕЛИТЕ СТРАНИЦИ НА ВЕСТНИКА

Подвързаните броеве на в. „Борба“ от миналите години се съхраняват в библиотеки и клубове, в ревностни читатели, в редакцията... Сините и зелените корици на подвързаните им са вече поомачани от разлистване, пожълтели са страниците от времето... През тези двадесет и пет години той беше навсякъде из Великотърновски окръг. Неговите редакционни работници и извънштатни сътрудници ред по ред, кореспонденция след кореспонденция отразяваха и отразяваха неспирния възход на народа ни под ръководството на БКП, под ръцете на животворната българо-съветска дружба. В тях — пожълтелите страници от първите години след голямата народна победа, след национализацията на предприятията, по време на историческия Пети конгрес, протежъл под ръководството на непрежалимия ни вожда Георги Димитров, масовизацията на ТКЗС и гигантското строителство — до полета на „Союз — 3“, е записано всичко мнотво в летописна книга на Великотърновски окръг, на страната... От снимките на вестника ни гледат лицата на строителите от „Росстрой“ (из „Ал. Стамболийски“), първите машиностроители от ДМЗ „Червена звезда“ край гара Дебелец, кооператори и механизатори от Дунавската равнина, овощари от Еленския балкан, животновъди от Павликенския край, студенти...

Сътрудниците на вестника посрещнаха с кооперативните труженици, изгревите и зелените на слънцето, участваха с пропагандистите по време на изборите за народни събрания и съвети, посрещнаха първите гости от великата братска страна, качаха се по строителните скелети. Те бяха навсякъде... Чрез тях вестникът помагаше за изпълнението на задачите, поставяни от Окръжния комитет на Партията, мобилизираще и възвращаха първите строители на новия живот за нови победи, неуморимо и последователно вояваше със слабостите и недостатъците.

М. МАНОЛОВ

ИМЕНА, СВЪРЗАНИ

С ВЕСТНИКА

ЦЕНЬО ПЕНЕВ

Като сега си спомням едно голямо литературно четене в Дома на народната армия — Велико Търново, в което участваха Камен Зидаров, Веселина Геновска, Паулина Станчева и др. Той беше просто заставен от публиката да излезе повторно. Изпълни „Тринадесет атак“! Макар това стихотворение да беше вече публикувано, от негови те уста то сякаш имаше друго, още по-силно въздействие.

Чет стикетите му бяха с голяма ударна сила няма спор, но той за владяване салона и с това, че не четеше, а декламираше, като сега да се раждаха в сърцето му, дееше ги с цялото си състояние на вбратор на епохата.

На другия ден ходихме в Свищов. И там Ценьо беше бурестник. Той беше от нашия край и не пропускаше случай да дойде насам. А при всяко идване беше гост и на редакцията. Това бяха няколко посещения, всяко от които оставяше следа. Тук пред празника на Великата октомврийска социалистическа революция през 1957 г. за първи път бе отпечатано стихотворението му „Под знамето на Октомври“, което и сега не е загубило от силата на яркия съвременен поет.

На страницата поместваме „Прокламация“, стихотворение, което е публикувано в нашия вестник за празника на свободата през 1955 г.

Всичко това отглежда на поета, макар и само с името му, място между най-скъпите гости на юбилей.

Добрица Ликова

ПРОКЛАМАЦИЯ

Свърши нощта.	сега ли	ще спрем,
Прозвуча		когато
утринен час,		
Пред нас е		разсъмна,
денят —		
разсъмнат		когато
от нас!		най-прекият път е
Предишните битки,		и почва
предишните болки,		самото начало?
неволя,		Нека е
всичко, що		трудно!
вчера се е		— Двойно
преживяло,		и тройно! —
кръвта		Всяка преграда
и сълзите,		ще бъде
всичко е		стъпало
само пролог —		по новото стръмно
днеска		на дните ни!
започва		Сърцата са
самото начало!		жадни
Вече природен закон		и неспокойни,
става		безоблачна —
нашата воля. —		вярата,
Ще разврътим		будни —
единствен сезон,		очите!
сезона на		Кой
човешката пролет!		ще ни спре?
Родината		Кой
ше богатей		ще ни спре?
с трудова слава,		Здраво зазидали
извоювана		камъка пробен,
с пот		с няколко века
по полета		ще идем
и скелети;		напред,
с небивала красота		за да не бъдем
и усмихнато здраве		никога
ще прииждат		роби!
годините,		
от радост прелели.		Дълг е
Вратите към тях		и нанася
ний		нашата път!
сме открехнали —		Но ние сме
скоро!		хора —
широко		ще издържим!
да ги разтворим!		Чуй на Родината
Копнежът		милионния глас:
по дните им		Да вървим! —
в нас		Пред нас е
ще увехне ли? —		денят,
Ний		разсъмнат
без умора		от нас!
нагоре		
през робското тъмно		
вървели сме		
вчера —		

Стихотворението е публикувано в бр. 998 от 6. IX. 1955 г. на в. „Борба“.

„БОРБА“ ТРЪГВА КЪМ ЧИТАТЕЛИТЕ

Снимка: ПОПИВАНОВ

ДОКАТО НЕ Е ЗАСЪХНАЛО МАСТИЛОТО

В мизиният ноемврийски ут-
ро, когато новият брой на вест-
ник „Борба“ е вече в павилион-
а на РЕП, когато още масти-
лото не е засъхнало, се върнах
ме да вземаме „светкавични“
визитки. На площада в Гор-
на Оряховица отдавна вървяхме
еден млад човек да четне „Бор-
ба“. Стойко Трифонов Станоев
е диняшки работник в Пзоомом
бната. Той побърза да сподели,
че „Борба“ му е любим вест-

ник. „С интерес чета четвърта
страница, особено спортните ма-
териали, които се списват до-
бре“ — усмива се Станоев. На-
близо беше вестникопродавецът
Георги Боянов Вълков. Той раз-
бра за какво става дума и
припознано поднесе: „Продавам 600
брой „Борба“ от 6.30 до 14 ча-
са. Ако мога да получавам по
хиледа, тогава ще задоволя
всички читатели. Моите клиен-
ти предпочитат да четат раз-

кази с патриотична тематика, за
славната история на нашия на-
род, особено добре посрещат за-
бавните кътове.

А ето какво сподели и дете-
щ-пилот Марин Михайлов Ма-
ринов, когото срещнахме пред
новия хотел „Етър“ във Велико
Търново:

— За първи път давам ин-
тервю и... това ми е малко
трудно. Много ми е по-лесно да
призная, че обичам искрено вест-
ник „Борба“, неговия колектив.

Далече от старопрестолния
град, по мирните детелни по-
лети на Родната, срещата с
вестника е среща с тружените
на полетата и заводите на ок-
ръга, среща с техните успехи и
постигания, с творческия колек-
тив на самия вестник.

От „летния“ океан на нашата пла-
нета, от родните въздушни про-
стори привличавам юбилея с
високото правителствено отличие
и пожелавам да стане ежегоден
на РЕП с редакцията колек-
тив — нови творчески дръзнове-
ния.

Домолството си от списването
на „Борба“ изрази и паза-
ката на църквата „Свети 40
мъченици“ баба Величка Лоза-
нова и лекоатлетката Мария
Грънчарова от Оряховица съв-
местно на БСФ.

По телефона се обадихме на
нашния сътрудник в Еденя
Кирило Василев да ни съобщи
как там се посрещат вестникът.
Той е разговарял пред павилион-
а на РЕП с редакцията читатели.
Ето какво е казал пенсионерът
Дончо Петков:

— Няма да скрия, че най-пър-
во търся да прочета писаното
за Еленя и района. Когато по-
няма местата и хората, за ко-
ито се пише, това ми достига
радост.

ИЛИМ

Снимките направиха: Н. КА-
ЧАКОВ, К. ВАСИЛЕВ, Г.
ГЕНЧЕВ и А. КЕФИРОВ.

СРЕЩА С ТАТЯНА САМОИЛОВА

Бях я виждал само на бе-
лия екран — в „Летят Иера-
ви“, в „Неизпратеното писмо“,
в „Алба Регия“. . . Популярна-
ната в целия свят кино-звезда
сега е пред мен. Тя дойде в
Родната, за да сподели радостта
на българските любители на
киното във връзка с Дните на
съветския филм. С нея в страната
пристигна едно епохално творение на
съветската кинематография —
новата екранизация на Тол-
стова „Ана Каренина“, в
който филм-чудо Татяна Са-
моилова в блестяща интерпре-
тация дава кинематографичен
живот на главната героиня
Ана — един от най-обаятел-
ните женски образи в светов-
ната литература. В края на
октомври очарователната съ-
ветска киноактриса посети и
старопрестолния Велико Тър-
ново.

... Невероятно, но факт:
Татяна Самоилова ми изглеж-
даше никак си смутена. По-
късно самата тя пожела да ми
обясни причината на смуще-
нието си — пленена била от
неземната хубост на приказ-
ния град! Тя знае за какво
ида при нея; тя трябва да спо-
дели впечатленията си от стра-
ната и Велико Търново, да
разкаже нещо за творческите
си възбуждения. Голямата ак-
триса не скъпи думите си. Тя
вече се чувства като в род-
ен дом, сред най-близките
свои, и пламенно говори. Гла-
сът ѝ е топъл, кадифян, мно-
гогласен.

— С безмерна радост приех
поканата да гостувам във ва-
шата страна — възкликна та-
лантливата актриса. — Бъл-
гария е страна на топлината,
на красотата, на слънцето. За
нея бях чувала много и же-
лаех час по-скоро да я видя.
Прекрасни неща за България
ми разказваше моят баща. Той
е участник във филма „Герои
те на Шипка“ и има рязкото
пастие да бъде на българска
земя няколко месеца. В него-
вите разкази тази страна ми
изглеждаше като страна на
приказките, по която лудо коп-
неех. И ето ме сега сред вас
— осъществила една от мно-
гото си мечти.

— Нещо за Велико Тър-
ново?

— Аз вече споменах: пле-
нена съм от красотата на то-
зи град! Това е рядко красиво
място, за което човек може да
мечтае. Това е един прекрасен
декор на импозантна сцена.
За мен би било истинско щас-
тие да играя на такава сцена,
при този внушителен декор.

— Две думи за „Ана Каре-
нина“, моля!

— На този въпрос най-доб-
ре ще отговорят самите зри-
тели.

— Мисълта ми е по-друга:
светът е видал в ролята на
Ана известни „звезди“ — Ас-
та Нилсен, Грета Гарбо, Ви-
виан Ли. Как преценявате до-
сегашните екранизации и спе-
циално интерпретацията на
Ана?

— Това е въпрос на вкус.
Според мен Грета Гарбо е ве-

лика сила в киноизкуството,
велика е и нейната Ана. Ас-
бавното е това, към което аз
се стремя: във филма силно
ливо да се съдействува за
криването на любовта, на та-
зи висша проява на човеч-
ността, на плътността, кръста
та и свършенството на жи-
вота, на битието, влюбен-
Искам да допълня, че обяза-
но Ана изгради така, както
самата аз го почувствувам, не
зависимо от никой различия
в режисьорската концепция.

— В какви филми бихте
желали да участвувате?

— Мечтая за екранизация
на творби на автори като
Софокъл и Еврипид. Ти бих

вложила цялата си фантазия,
цялото си въображение. Со-
фокъл ми допада извънредно
много. Уважавам новата па-
сена, която той даде на древ-
ногръцката трагедия. И отно-
шението му към жената по-
читам! Поклонничка съм на
„Антигона“, на „Един“, на
„Филотета“.

— Кой друг автор ви до-
пада?

— Много обичам Бернард
Шоу. Струва ми се, че някои
от неговите образи са най-
подходящи за мен. Този ви-
ден писател (по-точно — то-
зи гениален драматург) прос-
то ме е завладял. Не зная да-

ти някои от създадените от
него творби могат да се ека-
ранизират. Но дано срещна
режисьор, който да дръзне
да постави нещо от Шоу! С
радост бих участвувала в ня
коя от тези кинотворби.

... Времето сякаш е спря-
ло, за да зарече завинаги
тези невъзвратими минути.
Остават няколко мига само
колкото да получа автограф
за читателите на вестника и
да пожелаая на прославената
киноактриса крепко здраве,
щастие и блестящи творчески
успехи. И... нова среща в
Царевград Търново.

Николай КОТЕВ

ИМЕНА, СВЪРАНИ С ВЕСТНИКА

ДАМЯН ДАМЯНОВ

да види отпечатано първото си
стихотворение, разстоянията и
градовете нямат никакво зна-
чение. Моят тогавашен прия-
тел, сливският млад поет Са-
ва Деев, веднъж ме попита:
— Прашал ли си стихове
във великотърновския вестник?

„Борба“ обрнѝ внимание на
всички млади автори. Прати,
непрестанно прати нещо. Няма
значение, че не си тамошен.
И пратих. Пратих едно сти-
хотворение за Георги Димит-
ров! Стихотворението, наисти-
на бе съвсем ученическо, но
огромна бе радостта ми, когато
след десетина дена получих
брой от „Борба“, в който то
бе поместено на четвърта стра-
ница! Така, че с право бих мо-
гъл да кажа, че „Борба“ е един
от първите вестници, в които
съм направил своя дебют.

Аз започнах постоянно да съ-
труднича на вестника, абири-
рах се за него, през 1951 г. по
случай Деня на печата получих
от редакцията му една от пър-
вите си литературни награди —

книгата „Литературно-критиче-
ски статии“ на Димитър Благоев,
която и до днес пазя като
скъп спомен от началото. От
тогава началото са и писмата на
Иван Врзачев и Христо Консу-
лов, които първи поощриха ли-
тературните ми опити.

Издам съм вече десет книги,
виждал съм името си отпеча-
но в много вестници и списания,
но с нито една от тези радости
не би могла да се замени она,
първата, която ми даде в „Бор-
ба“ през 1950 г. Дано такава
радост този вестник даде и на
още много млади поети, които
сега търсят пътя си! Да бъдат
здрави и щастливи неговите ре-
дактори!

ВЕЛИКО ТЪРНОВО

Царевец — царски връх
смирнен.

Янтра — зелена и хладна.
Китно накапали къщи,
прегърнати, да не паднат.
Не град, а древна родина!

От вечност към вечност

пътува!
Не град — безценна картина,
която я няма и в Лувър!
Трапезица — пища трапеза,
която ме храни със гледки!
Небето ѝ — стар шит

железен,

слънцето — кървав меч

светкач,

в ръпете на Калояна. . .

Пейт из клоните птици,

а мен ми се чуват камбани

и стъпки на мъртви войници.

Царевец — царски връх

смирнен.

Не, няма да паднат отгоре

стаите скупчени къщи —

в Янтра е техния корен!

ГЪСТЪР СВЯТ

● След прерата на ед-
на трагедия, слаб автор
той се обръщ към Волтер:

— Аз съм ид, че вие не

свърхате!

— Човек може да свир-
ка, когато сроява! — отго-
вори Волтер.

● Когат Наполеон при-
бавящото от Русия стъпил

на германска земя, той три-
ващо да прине през една ре-
ка, След в стигнал на дру-
гия бряг, я запитал сал-
джията:

— Много ли дезертъри ми

наха вече оттук?

— Не — отговорил салджия-
та, без да познае императора,

— вие сте първият.

● Първ пълководецът Алек-
сандър Македонски въвел мо-
дата да се бръснат мъжете. В

ръкопашните боеве неприятел-
ите хващали неговите брада-
ти войници за брадите и

Александър издал заповед

всичките му войници да се

бръснат.

(Продължава от стр. 2)

Малката сега работилница
за чанти и куфари може да се
разрасне. Тук могат да наме-
рят добро прехранение много жи-
тели на селото. Селскостроител
сега строи голяма сграда. В нея ще
бъдат магазините, ресторантът.
Нова сграда е построена из-
скоро и до училището. Това е об-
ществително за деца от окръга,
останали сираци. Тук са наста-
нени 73 ученици от първи до ос-
ми клас.

Директорът на Дома Иван
Николов с нескрита радост ми
показва спалните помещения.
Уютно е тук. Хубавото настро-
ение се създава не само от мал-
ките, красиви легла, от белите
чаршафи. Всичко наоколо те
радва.

Миналата година общият ус-
пех на възпитаниците на Дома
е бил 4.60. Осми клас са завър-
шили 6 души. Четирима от тях
с отличие се учат сега в Елек-
тротехникума и Механотехнику-
ма в Русе.

Втора година вече Николов
е тук. Той е като баща на
всички. Към него се обръщат
те в беда и радост. Едва ли
има по-голямо щастие от това.

Такива хора в Беброво са
много. И те са, които ще въз-
върнат неговата слава.

Луксовият автобус се носи
устойчиво напред, а над синия
асфалт звъни своеобразната пе-
сен на гумите. С тази песен на
визмае в Долна Оряховица.
Ноемврийското слънце е плъсна-
ло щедро цели ведрата злато в ог-
ромните стъкла на читалището
и красивия дом на кооператива.
Отблясало е върху покривите
на близките незавършени строе-
жи. Един пътник, от южните
покрайнини на родината, е лю-
бопитен.

— Това все още Горна Оря-
ховица ли е?

— Не! Това е село Долна
Оряховица. Но след няколко го-
дини може би и то ще смени
паспорта фамилията си име

На същата седалка се кип-
ри в панчон — шоколадово
кадифе, е старен. Той дър-
жи в ръцете си скъпа пазарска
чанта. Нгавам шеговито на
южняка.

— Я, как спазваме мод-
ната липа на нашия край! . .

— Нищо — допълва той.

— И ръцете на хората се

измених.

— Изможностите им. . .

най-вече.

На пада в Драганово,
старец панталона от кади-
фе и с пазарска чанта сли-
за некой чевръсто за не-
говите дни. Пекосеява съсед-
ната улична пътека в крайпът-
ната пътека на хубава двете-
таж над която е забод-
ен изок телевизионна антена.

Автобусът преминава Суши-

и тук при свежестта на

то неудържимо обновление.

— Тук най-често то се чувства

в центъра на селото. Изразе-
но е и в облеклото на хората,
и в техните усмивки.

На централния площад в Ка-
мен автобусът спира плавно.
Като два лежента-юнака тук
сякаш мерят ръст и красотата
домът на потребителната коопе-
ратива и малко по-нататък —
на ТКЗС. Не ше мине много
време и може би и за Камен,
в часа по география, младите
учители ще допускат грешки. . .

Стана ли дума за хората,
които се претворят смелите меч-
ти в дела, за грижата към тях,
председателят на Общинския
комитет на Отечествения фронт
Йордан Георгиев заговори:

— Кооператорите от наши-
те села отдавна не месят хляб
в къщи. Всичките ни деца се
отглеждат в детските домове
и в градините. Имаме четири об-
ществени бани. В две села от-
кривме кооперативни кухни. В
строене, в планове и проекти са

много инициативи, много наши
мечти. Но това е и все още на
чалото, което кооператорите же-
лят, имат неотложна нужда. . .

Всички завидват на лозенча

ни. Това е едно от най-благоу-
строените села в общината. Ако
ястнаш на центъра му, ше ах-
неш от възторг. Какво няма
този — модерно училище, чита-
лище, търговска сграда, детски
дом, дом на ТКЗС и съвежа,
фурна, в строеж — здравен

дом! . . . Тези дни откриха и

кооперативната кухня в селото.

Но я запитай баба Яна Ива-

нова и ше видиш какво ше ти

каже тя. Синът ѝ Наско е трак-

торист. Има си тя три хубави

внучета. Издигна нова къща-па-

лат, пълна с мебели и дрехи.

Пари — и за бели, и за черни

дни има. И пак е недоволна.

— Баян искам! Да изкъпя

по мерак внучетата си и да

хвърля туй мерешко корито.

Край здравия дом-паметник,

издигнат на мегдана във Вино

град в чест на героя на социа-

листическия труд д-р Стефан

(Следва на стр. 6)

ПОСОКИ НА ОКРЪГА

репортаж

НАПИСАН В НАВЕЧЕ-
РИЕТО НА 25-ГОДИШ-
НИЯ ЮБИЛЕЙ НА
В. „БОРБА“

ОПАКЕН ЗАНАЯТ

ОТ ВЕЛИКОТЪРНЕВЕЦА ИВАН БОГДАНОВ ИЗ КНИГАТА МУ „И ТЕ СА ХОРА“

— Така е — каза дълбокомислено старият публицист Ф. — моят се времеша, променят се и хората. Всяка епоха има свои фаворити...

— ...и жертви — закачливо подхвърли ников.

— Разбира се, и жертви!

И навърно, като дългогодишен вестник и редактор на опозиционни вестници, ти си бил една от сигурните жертви на миналото — закънча го пак.

Той махна с ръка.

— Мене оставете. Но помислете колко бастуни са били строени в гърбовете и главите на българските журналисти и писатели! Брой нямат!

— А няма ли да е по-интересно — провикна се бай Иван Радев между две дълбоки смуквания — от цигарето, — вместо да ни четеш лекция, да ни поразправяш нещичко?

— Разказвай, разказвай — обадиха се и други.

Старият публицист наведе глава, сякаш да събере мислите си, усмихна се слабо и каза:

— Добре. Ще ви разкажа две-три случки от онова време.

Случки, колкото комични, толкова и трагични... Ето, там, недалеч от нас дотогава се изхождаше на кафе „България“, преди осемдесет години Димитър Петков, редакторът на сатиричния лист „Смислица“, посрещан бил ден и бил нападан от свой политически противник, пионер на писането в бастуни, възмущени са на бърза ръка днешността. Едва ги разтървали, като стар харамии, макар и с една ръка, Свирило не загубил присъствие на духа. Имало тогава закон за печата, нямало дори и наказателен закон. Съдилищата прилагали отоманските закони, но ги прилагали както им дойде, според човека и обстоятелствата.

„В Шинка си оставихме само ръката — обяснява се Петков в следния брой на вестника си, — но в София, види се, си оставили и главата, и ще я оставим...“ Ние сме се обрязали с революция и в случай, че това или друг ников ни нападне, не ще пощадим ни най-малко живота му, а ще стрелваме.

И заключават: „Това за знание на всички докачени маскарни от нас“.

Времето!

— Ала не всички едновременно редактори — продължава Ф.

— били сърцати като Димитър Петков. Винаги ме напуща смех, като си спомням за разгрома на редакцията на сатиричния вестник „Жило“.

Смехът го спомням по група млади вестничари и писатели. Между тях били Елини Пелини, Петър Завоев и Любомир Бобевски.

„Известният наш поет Крив Христо, писал драма под извиста, — Скандал в благородно семейство, жалният герой на който съм аз“. За пръв път драмата щяла да се играе в новостройния се театър „Окръжен съд“.

И в бр. 2 от 9 юни 1902 година:

„Известният наш поет Крив Христо, за когото бяхме съобщили в миналия брой, че написал нова драма, ни съобщава, че репетициите вече започнали. Съобщава ни още, че сега захраня нов комедия-водевил под название „Олеокусини“. Гледаме би бие представена комедията, ще ни съобщим доколко е интересна“.

В бр. 3 на вестника пък е публикуван утматматът на Кирил Христов. „Ако редакторът на в. „Жило“ — казва се там — не ми извести в продължение на три дни, т. е. най-късно до 13-тият т. м. автора на лекомислено пропуснатата в бр. 2 (Б. Р., а първият?) на дълга мерост за поета „Крив Христо“, той ще стане причина да дам на нашите мазини вестничари, един чужд още за българските нрави урок...“ Като подканя, не няма защо да се чака последния ден на срока, Кирил Христов заявява, че „може би още днес ще бъде в състояние да отговарям за постъпките си“.

Подпис, дата и точен адрес: ул. „Добруджа“ № 8.

Платице превали. След бден обяд в съседна кръчмица скромните труженици на перото Петър Завоев, Любомир Бобевски и Георги Попов Каравелю, прочутият по-късно „непризнат талант“ дългогодишен суфлор в Народния театър са се завърнали в редакцията си на улица „Московска“ 25 и сега въздишно са се заели да съставят следващия брой на „Жило“.

— Къде сте, къде сте, гълъбчета? — изведнъж чува зловещ глас на двора.

Завоев надзърта през малкото прозорче навън и вижда наежения поет да пристъпва застрашителен масам.

— Иди! — преупреждава той другарите си. — Бягайте!...

Единият изчезна зад малката вратичка надолу в мазето, другият бързо разтвори прозорчето към двора, скокна и се скри в барката за дърва, а третият хукна презглава от вратата към двора, забавилки вжичката и се мушна у съседите.

— Къде сте, гълъбчета, къде сте, драканин? — викна побеснял поетът, па връхната в редакцията. Спир се за миг, а сетне тропи, развлякъл се, де каквото му падне: масата и двата стола събра, преобръща миндерчето покрай отсрещната стена да види не се ли е скрил там някой, после се нахвърля върху ръкописите, нахвърка ги на парчета, накрай изважда револвера си и дава три изстрела в тавана. Задъхнал от бис и донякъде по-успокоен, с писаници на маляка рамене и изцапани ръце, найсетне той се измъкна навън като продължава да проклина вестничари и вестничари, отдалечава се надолу по улицата.

— Е, какво? — полюбопитствува един от компанията — така ли остава тази работа, не го ли съдят, не го ли преследват?

— Не, младите вестничари издизаха благодарумни. Не направиха никакви постъпки. Защото силен беше Кирил Христов в ония години, силен на дения... Но да се върнем пак на булевард „Цар Освободител“. Погледнете пред себе си през прозорца на кафене то. Точно пред нас по тротоара пред едновременно „Алказар“ преди шестдесет години един ден към обяд, придружен от публициста Божидар Райнов, се разхожда Спирин Михайловски. Изведнъж от вратата на двореца изскача едно чудовище и с трясък се понася надолу по булеварда. Бил първият автомобил в България.

Колата се движела с бързина едва десет километра в час, колкото то фаятона на трес, затова князът ясно различил омарния му Михайловски. А неодавна приключил шумният процес срещу българи Ювенил по така наречения „Закон за особата“, по който Михайловски бил осъден за обид на княза на седем месеца затвор заради статията „Потайностите на българския дворец“, публикувана в опозиционния вестник „Ден“. При повторното разглеждане на делото, след връщането му от Касационния съд, било приложено усъвно осъждане. Този присъда абесила монарха, но нямало как — трябвало да се примири.

Не му ли даваше случаят сега възможност да си отмъсти? Той пристъпва нещо на шофьора. Автомобилът обикаля Народното събрание и не след дълго взема обратен курс към двореца. Като достигат пресечката на булеварда с улица „Левски“, Михайловски и приятелят му се връщат назад и се насочват към улица „Раковски“.

Писателят вижда чудовището, разбира кой е вътре, но си дава вид, че нищо не забелязва и че е увлечен в разговора с компанията си. Малко преди да се изправят с двойката на тротоара, колата внезапно зави, неочаквано се покочи с лявата си страна на бордюра и блъсна с калника си човека с редингота и широкополатата черна шапка.

Михайловски изревава, отмества се ловко встрани, но колата бързо слиза на трасето и отминава нататък. Една дългоноса глава с остра брада се показва отвътре, поглежда присмехулно към писателя и бързо се скрива, но все пак забелязва, че писателят високо е вдигнал бастун и завиканетно го размахва подир колата.

— Искате да ме убие тебтовецът — виква възбудено Михайловски. — Да ме убие, защото го разбиха лапачи... Вестничарите! Вестничарите! Михайловски преувеличаваше. Фердинанд бе пожелал само леко да го бутне, колкото да го изкара от припадното му олимпийско спокойствие.

Като слиза от колата пред двореца, той погледна от ухоловане ръце, в знак на особено благодарно отношение, сияла ръкавиците си от шведска кожа и ги подарява на шофьора.

— Е — запита архитект Иван Банков, — след тази случка Михайловски продължи ли да пише против Фердинанд?

— И още как, и още как! Мира не му даваше. Освен статия, започна да му „посвещават“ цели цикли стихотворения под надслов „Писма без никаква адрес“ и „Немун“. Едно от тези твърде популярни на времето стихотворения завършваше така:

За тебе, чрез тебе,
у тебе, ти искаш
наредба твоята.

Но чест се променят
дошест ти за неслет,
да — щем ти жерава!

Старият публицист, мъхна.

— Е, хайде, стига ви за днес, уморих се, пък и не е хубаво чак да се роди все из миналото. Съвсем може да се състари... Кой — скептично подхвърли бай Иван Радев — между две дълбоки смуквания от цигарето си.

ИЗ НАШИЯ КАРИКАТУРЕН АЛБУМ

За БаВНИ и Рифове

ОТТУК

ТЕЖЪК ТРУД

Да изпушаш по една кутия цигари всеки ден е тежък труд. До този извод е дошъл професорът от Бонския университет Г. Кленн. Въз основа на изследванията, че 20 цигари на човек употребява средно пушач, оказват толкова натоварване на човешкото същество, колкото оказва непрекъснатото каране на велосипед срещу вятър в продължение на 8 часа. В еднаква степен се учетва пулсът и се повишава кръвното налягане.

ИНТЕРЕСНА СПОСОБНОСТ

Алфред Лептевен, американец, притежава чудната способност да духа през очите си. Силата на въздушната струя може лесно да се почувствува, като се сложи ръка пред лицето му. Той без никакво затруднение може с въздуха, издухван от очите му да угаси една малка свещ.

ДЕТЕТО — ЧУДО НА КОРЕЯ

Когато се роди, естриге за болничната си шушукаха, че малкият Унг Ким бил недоразвит. Три години по-късно малкият Ким дава интервюта по радиото. Промяната започна десет седмици след раждането. Още на три месеца и половина той започва да говори. Скоро

след това се научи да чете и пише.

На две години Унг Ким започва да води поетичен дневник „Защо трябва да спя? Защо не мога да спя с отворени очи?“

С хубав почерк Ким написа следния отговор:

„При отворени очи се пратквса потокът на мислите“.

Та да се освободи от таква думата, мисли, той рисува абстрактни картини, пее песни наизуст.

Тригодишният Ким учи в едн клас с 13-годишните деца. За да може да гледа над чина си, той седи върху куп книги. Пон най-трудните въпроси на учителите, на които никой не може да отговори, той веднага влиза ръка. Детето може да решава моментално абстрактни проблеми от висшата математика, които затрудняват дори атомни физици и астрономи.

Три пъти вече интелигентността на Ким беше проверявана по системата, нагодена за седемгодишни американци. Той получи, 175, 200 и 210 точки. Който получи повече от 160 точки се смята за гениален. Чо въпреки способностите си, тригодишният е мило дете и играе на топка с приятелите си. И след това отново идват часове, в които той се превръща в мислител.

ОТТАМ

АВТОКОМПЛИМЕНТ

ВЕСТНИКЪТ НА ТАТКО

Епиграмада

ПО КОМАНДА

По команда на жена ми
пиша зълчии епиграми
срещу нашата съседка,
прелестната Виолетка...

БИТОВА КАРТИНКА

Дворът е в косми и кърви...
Тук живеят две естърви.

ПЛОДОВИТИЯТ

Да печатаха интриги,

КЪРВАВО

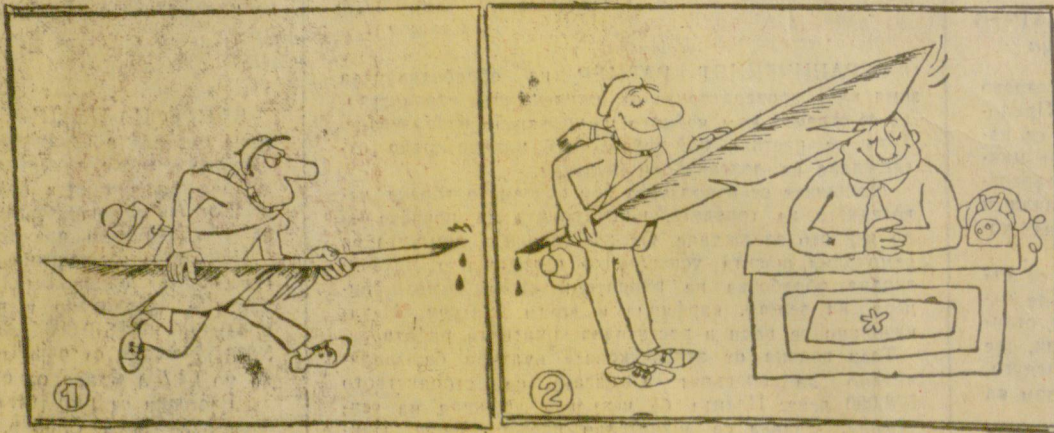
На спената купове
трупове,
край намах разстрелите...
Един от оцелелите
намери автора във неговата
ложка

ПЛОДОВИТИЯТ

и му удари ножа.

ПЕТЪР КОЛЕВ

СЛУЧКА С ДОПИСНИК

ПРИКАЗКА ЗА ПЕРТО И ДВАТА МУ КРАЯ

ИЗТЪКНАТИЯТ БЪЛГАРСКИ БОРЕЦ з.м. с. ИВАН ШАВОВ: — Честито! И да побеждаваш все така с туш и печатарско мастило!...

В МИНУТИ НА ОТДИХ

ВОДОВАРНО: 1. Един от градовете, в който е излизал в „Борба“.
2. Нота.
3. Български поет, автор на стихосбирката „Добро утро, хубави глас“.
4. Грубо обръщение.
5. Инициали на френски писател, който по време на Лайпцигския процес се застъпва енергично за освобождаването на Георги Димитров.
6. Презимето на български писател, автор на романа „Село Борово“.
7. Малкото име на знаменит чешки реформатор (1369—1415 г.).
8. Женско име.
9. Немски писател, виден представител на критическия реализъм (1875—1955 г.).
10. Герой на Омир.
11. Град в Гърция.
12. Малкото име на известна перуанска певица, наречена „Славейчето на Андите“.
13. Най-голямата единица за време в историята на Земята.
14. Партизански псевдоним на една от първите редакторки на в. „Борба“.
15. Троническо растение.
16. Френска буква.
17. Химическо съединение.
18. Инициали на Щастливца.
19. Организатор на политическа и културна работа сред масите.
20. Български боец.

40. Свърменен български поет, печатал във в. „Борба“.
ОТВЕНО: 1. Първият редактор на в. „Работник“.
2. Псевдоним на един от карикатуристите на в. „Борба“.
3. Български седмичен сатиричен вестник, излизал във Велико Търново през 1879 г.
4. Струнен музикален инструмент.
5. Презимето знаменит български партизанин.
6. Приток на р. Дунав.
7. Повест от Елини Пелини.
8. Сума, платена преди срока.
9. Мярка за повърхнинна.
10. Герой на Пенчо Славейков.
11. Съгласни букви.
12. Известен германски физик (1787—1854 г.).
13. Философ (1844—1900 г.).
14. Автор на поемата „Кървава песен“.
15. Река в ГФР.
16. Основателят на съветската социалистическа държава.
17. Прокор на родените в САЩ.
18. Даден им от европейците.
19. По-малко, 32. Държава в Югозападна Азия.
20. Малкото име на известна френска драматична артистка (1844—1923 г.).
21. Част от колено.
22. Повест от Тургенев.
23. Розово-червен метал.

Съставил: Ст. ЦАЧЕВ

АНЕКДОТИ ЗА ВЕЛИКИ ХОРА

НА ВЪПРОСА на един аристократ: какъв е бил баща му, Александър Дюма отговорил: — Моят баща е бил креол, дяло ми — негр, правдоно маймуна. Моят род започва оттам, дето вашият свършва.

ЦЯЛАТА НОЩ след сватбата си Галилей прекарал в размисления над една математическа теорема. Като забелязал, че се съвпада, запитал се за спалия си, надзърнал в нея, а после уплашено изпочул навън и полигал прислужника си:

— Кой лежи в леглото ми?
— Жена ви, господине.

— Жена ми ли? А, да, съвсем забравих, че вчера се ожених.

ЗАМОЖЕН МУЖИК, чичото на Пушкин, забоял тежко. Плетът отишъл да го посети. При болния заварил лекаря, който му казал:

— Както виждате, чичо ви е тежко болен и в близките няколко дни можете всичко да очаквате.

— О, не. Всичко не очаквам, а само част...

ЕДИН ДЕН НЮТОН почнал сам да си свари яйце. Прислужницата му казала да държи яйцето само три минути в кипищата вода. Когато след малко влязла в работната му стая, видяла, че ученият внимателно гледа в яйцето, а часовникът му се вари в тенджерката.

ЗАПИТАЛИ АЛЕКСАНДЪР ДЮМА как най-лесно може да се забогатее.

— Ако закупите произведенията на някой известен писател за толкова, колкото действително струват, и ги продадете за толкова, колкото той мисля че струват.

4 ПОСОКИ НА ОКРЪГА

РЕПОРТАЖ

НАПИСАН В НАВЕЧЕ-
РИЕТО НА 25-ГОДИШ-
НИЯ ЮБИЛЕЙ НА
В. „БОРБА“

ПИТА

И ВОДА НЯМА,
И ВИНОВИ НЯМА

(Продължение от 4 стр.)
Черкезов, шетат още строители.
Старият майстор Иван Ге-
нев, оставил повече от 44 го-
дини от своя живот по строи-
телните скелети, споделя искрено.
— Да завършим читалището
и здравния дом, та белким ре-
ша да си почина...

Но в себе си той дълбоко е
убеден в обратното. Във Вино-
град има толкова още да се
строи.

...Върху паметната плоча,
поставена на дома на съюза в
Горски Сеновец, са изписани съ-
здателски имена — имената на
имената на загиналите в бор-
бата против фашизма партиза-
ни и ятици от селото. Тук, в
съседство с паметната плоча, е
и скромната алея на първенци-
те. От портретите притворени-
те безмълвни устни, усмивките
на всички сеновчани, сякаш напел-
ват клетва: „В името на Човека,
за чийто добро направихте
великата си жертва, ще из-
пълним докрай заветните ви
мечти!“

В името на Човека!

Балванска община е
западната граница на окръга.
Тя не е в „богатата“ и зона и
никога не е била на чело в от-
четите. Спряхме се на нея —
просто като посока.

Но... да тръгнем из нея!
Четири села — Балван, Ново се-
ло, Емен и Ветрини. През кое
да минем по-напред?

Ветрини утре има сбор —
нека не смущаваме подготов-
ката му. Вече е късен следобед,
и все едно няма да имаме вре-
ме за всички, така че да про-
цава и Емен. Но можеш ли да
отидеш в Балван и да не посе-
тиш паметника на героите от
Габровско-Севлиевицкия парти-
зански отряд? Тук, под камен-
ните дъги на монумента, че се
срещнеш с епохата на бури над
роднината, с един от подвиж-
ните верителни народни синове. Ся-
то място. Идвай учаси се. Спир-
ат пътници. Възлизат по стъ-
палата нагоре и слушат ехото
от ония дни, когато земята на
Ботев и Левски разкъсваше
робските вериги, когато зазоря

ваше.
И този ден край паметника
имаше ученици. Бяха дошли от
Павликени, за да се поклонят
и да оживее в представата им
еден миг от най-новата ни ис-
тория — Балванската битка.

Отново сме в селото. Чака
ха ни срещи с новото, разгово-
ри с трудовете му хора.

— Ако трябва да запишете
нещо в летописа на селото от
днес, от вчера, от някой друг
близък ден, от седмица, годи-
на, какво бихте имали предвид?
— повтарям този въпрос на ня-
колко души.

— Че... — позамисля се сех-
ретарят на съвета и отсича —
оформихме центъра на съюза
по градски. На — сграда на
ДЗС, търговски и здравен дом,
пред завършване е и нова пос-
тройка на три етажа, в която
ще се настани съветът, пощата,
управлението на селкооп, още
една магазин, сладкарница, кни-
жарница и няколко помещения
ще определим за дейности, свър-
зани с битовото обслужване на
населението. Разширяваме водо-
снабдяването и вече около 200
домкинства имат чешми в сгра-
дите си...

Хубави бяха новините и от
Ново село. Като че ли тук на
истина са решили да заслужат
името му. Поизостанали бяха
турските домакинства, но от ня-
колко години и те забързаха —
от стотина стари домове, вече
старите на прсти да ги броиш.

— Така ли е Мехмед? — пи-
там Мехмед Арифова.

— Аха. А само бая имаме
предли.

Така е. Лекарка от селото си
имат. И учителите вече почти
са местни.

Кога преди работният в кра-
вермата Кольо Рашкова може
ше да мисли, че ще изучи два-
мата си сина за лекари? И то
да чакаш на двете си ръце?

Е, нищо че земята в Балван
ска община не е от богатите.

Повече дава вече и тя, и далеч,
далеч по-добре живеят хората.

Репортажа написаха: Бл.

Иорданова, Н. Лазаров,

П. Кайшанов, Г. Мусия-

ски и Ил. Моноу

ИЗ ПОСЛЕДНАТА ПОЩА

ВСЯКА СУТРИН десетина жени на средна възраст
от селските махали поемат нагоре, към най-дълбоко
защитаното планинско село в „Ломо“ — Горни Дра-
гийци. Разбира се, понякога ще остане някоя да до-
върши нещо в къщи, пък и нали имат овце, кози.
Трябва да ги изкарат на паша на „зареда“. Какво да
се прави? И в личното стопанство има работа, и тя
трябва да се свърши.

Все пак в тези двадесетина слънчеви дни за Бал-
кана жените не забравяха люцерната. Хубава из-
расна тя. От дъждовете ли, от подхранването ли
стана фураж за чудо и приказ. Тук нямаше възмож-
ност да се синажира, но есенното, макар и „зъбато“
слънце, свърши добра работа.

Най-трудният за работа в Буинското ДЗС е
Драгийският район. Стръмно е навсякъде. Не можеш
да смъкнеш волска кола, без да спънеш козелката.
И въпреки това, десетина жени от бригадата на
Георги Иванов, на които е поверен този участък, се
мчат да надият на работата. Само за около месец
те прибраха люцерната от 830 декара.

Скоро ще свърши тази нелека работа — прибра-
нето на люцерната. Но след това Надежда Косто-
ва, Пена Раднева, Мария Рашкова, Йордана Тодоро-
ва, Пена Малинова и останалите жени отново ще за-
прегнат воловете, за да изкарат по стръмните ниви
тора от обора и овцефермите.

АЛЕКСАНДЪР БЪЧВАРОВ
Буиновци

ЗА ДВАДЕСЕТ И ПЕТ свободни години Кесарево
и селата от района му измениха облик си. Придо-
биловете на трудовете селяни трудно могат да се из-
броят, но най-големите — водоснабдяване, пет мик-
роразвоя и толкова помпени станции, нови търгов-
ски и обществени сгради, благоустроените улици и
асфалтираните площади, направиха живота на хо-
рата по-лек, по-заможен.

За юбилейната годишнина на свободата тук се от-
крива панорама от нови строежи. Скоро ще бъде от-
крита новата, модерно оборудвана пощенска стан-
ция, вдига снага читалищен дом в с. Балканци, ще
вадими коминът на новата фурна в с. Теменута.
Израства вече от основите си и триетажният дом на
Държавното земеделско стопанство.

ДИМИТЪР МИХАЙЛОВ
Кесарево

АКО ОТИДЕТЕ в ДСП „Винпром“ — Свищов,
простряд модерните си високи цехове в източния ра-

йон на града, ще научите, че тази година е юбилейна
за предприятието. Навършват се 20 години от осно-
ването му.

Тук работи 24-членната бригада за комунистичес-
ки труд „Христо Ботев“. Тя е стопанин на огромна
изба — цех за преработка на 5—6 милиона литра
разнообразна вина, на първо място между които про-
чутото свищовско „Каберне“. За тазгодишните тру-
дови успехи на бригадата може да се говори много
— тя преработи близо 2 000 000 кг грозде над плача.
Но когато бяха запознати с този задружен колектив,
много голямо впечатление ми направиха няколко
скромни странички от дневника на бригадата. Те раз-
казват за една мила, трогателна дружба между ра-
ботниците и пионери.

„119-годишнината от рождението на патрона ни,
честувахме заедно с нашите малки приятели от VI-а
клас на училище „Георги Катранов“. Те изнесоха
богата програма...“

Отново бяхме посетени от нашите малки при-
атели, които ни зарадваха с хубава програма. След
това ги разведохме из цеха, за да им покажем как
се произвежда виното...“

Хубавата дружба между работници и пионери е
становала вече традиция не само за ДСП „Винпром“,
но и за други свищовски предприятия.

НИКОЛАЙ МИЛЧЕВ
Свищов

ОГРАНИЧЕНИЙТ РАЗМЕР на обработваемата
земя кара кооператорите от джулукското стопанство
да се стремят към нейното по-упълнено използване.
Това се постига най-добре чрез механизано от-
глеждане на зеленчукови култури.

Машините се използват при основното торене, из-
возването на торовете, подготовката на почвата —
до нейното засаждане. От две години с помощта на
самоходни шасита успешно се извършва и механи-
зирана обработка на ранните и късни домати, пи-
пера, на зеле, карфиола и други култури. Меха-
низирано се води и растително-защитната работа.

Тази година от зеленчуковите култури бе запла-
нувано да се постигнат в касата на стопанството
578 000 лева. Планът бе изпълнен до края на сеп-
тември. Очаква се значително преизпълнение. Най-
големи успехи постигна бригадата на Дончо Дру-
чев от Горско ново село, която вместо 96 000 лева
до края на октомври отчете 120 000. Звената на Йор-
дан Дечева, Илия Николов — от същата бригада,
изпълниха плана си 122 на сто. Добри резултати

Малък коментар върху един отговор на Градския народен съвет — Велико Търново

В бр. 96 от 10 август т. г.
нашият вестник помести кри-
тични бележки по поддържа-
нето на детските площадки
във Велико Търново. В тях се
обърнаше внимание на оте-
чественофронтовските ор-
ганизации, на Градския наро-
ден съвет и СП „Жилищно
строителство и благоустрой-
ство“ — на тях, които трябва
да се грижат, щото и сред
скупчените къщи на града да
има малко, но уютни местенца
за игра на децата. И така — то
на беше преди около 3 месеца.
С излизането си материалът
предизвика една страна дис-
кусия вместо залавяне за ра-
бота. Заспори Градският ко-
митет на Отечественния фронт,
че критиката неправилно е
адресирана и до него, явно не
беше много пригодно отнася-
нето й и до Градския наро-
ден съвет. Но никой не би
си припомнил това, ако
вс пак другарите след раз-
дразненост се бяха заловили
и поработили. Впрочем из-
вестна надежда за това им-
аше. С писмо № 679 от 30 ав-
густ Градският народен съ-
вет уведоми редакцията, че
е съгласен с изнесеното, тъй
като отговаря на истината и
(дословно цитираме) „След об-

хождането на площадките бяха
набелязани конкретни ме-
роприятия за всяка площад-
ка и някои мероприятия вече
са изпълнени, например де-
монтиране на счупените плоч-
ки...“

Каква е обаче истината?

И досега на площадките в
парк „Толбухин“ и на ул.
„Зеленка“ има счупени плоч-
ки.

„Взети са мерки за обезо-
пасяването на детските пло-
щадки на ул. „Зеленка“ и
ул. „Хаджи Димитър“ — се-
чете по-нататък в писмото на
съвета — за почистване и
възстановяване на същите.“

Нищо подобно! Подкопаната
за направа на гаражи пло-
щадка на ул. „Зеленка“ с все
ки изминат ден се срина и
продължава да бъде опасна за
престояването на деца по нея.
На ул. „Хаджи Димитър“ пък
изменно детската площадка се
сметна за най-подходящо мя-
сто за складирване на пясък...

Явно, че освен написването
на писмо-отговор до редакция-
та Градският народен съвет
не е упражнил контрол как
съответните отговорници са
изпълнили и изпълняват не-
говите разпоредения.

РЕПЛИКИ В ПАТРЕШ

Патрешчани отдавна са лю-
бители на белия екран. Но по-
новозапочната кинооператорка
Мария Христова се мъчи да
изкорени техния хубав навик.
Тя не започва проекцията на-
време, не оправя екрана, къса
филма и изхвърля доста голе-
ми ленти. Говорят е по-висок

от пожарникарска сирена.
А когато някой се реши да ѝ
направи забележка, тя се за-
ключва в кабината. Понякога
най-неожакваното заявява на
огорчените зрители: „Вие ли ще
ми давате акъл? Аз съм учи-
ла!“

Пенчо Невов

„ЗА МАЛКОТО КАМЪЧЕ И КОЛАТА“

В бр. 129 от 29 октомври т. г.
поместихме критичния материал
„За малкото камъче и колата“,
с който се обърнаше внимание

на Общинския народен съвет да
поправи повредите на моста-ми-
нушка в с. Джулюница. Само
няколко дни след излизането на
материала авторът му Ст. Ки-
ров писа следното до редакция-
та:

„Другари, приемаме горещата
благодарност от мен и хората
на селото. Вестникът с мате-
риала „За малкото камъче и ко-
лата“ ни четохме със задово-
лство. И най-важното веднага
след критиката започна доста-
ната на материал, за да бъде
поправен мостът. Надяваме се, че
сега вече скоро ще стане голям
хората да преминават пак по
него“

Б. Илчев

За 25-годишнината на вестник „Борба“ — Велико
Търново, с чийто колектив ни свързва здрава дружба,
изпращаме най-сърдечни поздрав и пожелания за по-
нататъшни успехи в благородния журналистически
труд, преданост към революционните традиции и вяр-
на служба на социалистическото строителство.

На всички журналисти от редакцията, на всички
сътрудници и читатели, на всички трудещи се от кра-
сивия Великотърновски окръг пожелаваме здраве, бод-
рост и лично щастие.

Д-Р МАРИАН СКАРБЕК
главен редактор на в. „Слово луду“ —
гр. Келце, Полша

Всегодишният вестник „Слово луду“ е всекидневник в
Келцка област на Полската народна република. Той има
тираж над 120 000 екземпляра. Съботното издание е винаги
в 6 страници при тираж 140 000—150 000 екземпляра.

ИМЕНА, СВЪРЗАНИ С ВЕСТНИКА

МАТЕЙ ШОПКИН

та на спомените. Аз ще из-
бегна това, понеже предпо-
лагам, че други другари или
колеги имат повече право на
споменни територии. Но не мо-
га да не кажа, че в моите
първи плахи литературни бли-
ти бях окрилен от в. „Бор-
ба“. Окрилен — това е не са-
мо голяма дума. Това е и го-
ляма отговорност, и неотме-
нен дълг.

Тук, на страниците на в.
„Борба“, видяха бял свят
моите първи стихове. И, пред-
ставте си, тези стихове бяха
интимни. Тогава учех в стрит-
елния техникум „Георги Ни-
митров“ — Велико Търново.
А за един строителен техник
този факт беше повече от ра-
достен. Тук, простете ми за
нескромността, видях за пръв
път и снимката си — с уче-
ническа фуражка и... враго-
вързка. Това беше на една
чудесна литературна страни-
ца, с участието на десетина
автори от Велико Търново,
между които и големият дет-
ски поет дядо Васил Иванов
Стоянов... Тук прочетох и
първата рецензия за първата
си книжка „Двадесета про-
лет“... Оттук, от страниците
на в. „Борба“, като от
незабравени и чисти извори
до днес отпивам глътки от
живота на моя роден край...

Както се вижда, много ра-
боти от моята биография са
станали за пръв път по стра-
ниците на в. „Борба“. Дъл-
боката ми радост и нескрита-
та ми гордост илюват най-вече
от това, че за мен в „Бор-
ба“ е неотделим от всички
онези първи и благословени
неща, които заминават в ко-
рената в бойниците на този
древен и млад великолепен
Търновград.

След като първите неща не
се забравят, понеже са подоб-
ни на първата любов, аз по-
желавам на в. „Борба“ да
бъде винаги верен на името
си, да води борбата с първо-
степенен героичен дух!

... И след толкова граници, гари, летища, хотели,
и след толкова нощи, захлупени с бели тавани —
аз отново замръквам сред моите родни предели,
под високите гугли на тези хайдушки балкани.

Като зрели череша в простора се ронят звездите,
ветровете се гонят, пияни от мирис на рози.

И далече зад мен, и далече пред мен в равнините
като сребърни струни звънят и блещат коловози.

И пронизан от някаква звучна и странна магия,
аз усещам как шепна до днес незабравени думи.

А Балканът разгърден мълчи като стар харамия
и на бялата лунна жаравя отлива куршуми.

Под брадата му пукат скали и потоци бушуват,
в ямурлука му мътят добри, стогодишни орлици,

а на юг и на север полетата сватби стъпват
и на тънки вретена предат вретенили пшеници

Ах, защо нямам глас песнопоец, дълбок и възлюбен
да запее с Орфеева нежност и с Ботева сила,

че след толкова жажда и болка замръквам пак в теб
черноземна и кремъчна — в тебе, Българийо мила!

Родина

СТОЯН КИРОВ
Джулюница

МНОГО ТРУД трябваше да положат, много постоя-
нство да проявят тази година кооператорите от
ТКЗС — Килифарево. Продължителната суша съз-
даде реална заплаха най-много за нормалното раз-
витието на вкоренените лози. Почвата образува кора,
която не позволяваше на младите летораста да из-
раснат. Необходими бяха бързи мерки. Цялата по-
ливна техника бе мобилизирана. Започна дежурно
дъждуване. Когато след няколко дни се показаха
първите летораста, усмивката се върна на лицата на
кооператорите.

Сте преживяването напрежение, непосилният труд
се отплащат. Още на 29 октомври първите 240 000
облагорождени и вкоренени пръвковски лозички бяха
изпратени за братската светска страна. Това бе ок-
томврийският поздрав на килифаревските кооператори
за съветските колхозници. Досега за СССР са експе-
диран над 3 000 000 лозички.

Очаква се планът за износ на лози да бъде изпъл-
нен. Това още веднъж ще потвърди майсторството
на килифаревските лезниери.

ДОНКА ЦАНКОВА
Килифарево

ВЪПРЕКИ ТРУДНОСТИТЕ, които сушавата го-
дина създаде в изхранването на животните, вече със
сигурност може да се каже, че планът за животновъд-
ната продукция в ТКЗС — Карансен ще бъде из-
пълнен. За деветте месеца бе произведена продукция
за 1 563 000 лева при годишен план 1 938 000 лева.
Най-добро изпълнение на производствената си про-
грама имат овцевъдите, които вместо 461 000 лева,
както е предвидено в плана за годината, отчетоха
продукция за 510 000 лева. Те настригаха средно по
5 800 кг вълна от овца при предвидени 4 900, надол-
ха по 68,7 л мляко от овца вместо по 53,3.

Радващи са резултатите, получени от доящите
в кравефермата в Слмер, птицефермата в Батак. А
фуражният баланс на стопанството показва, че въ-
преки сушата, за животните са осигурени необходи-
мите фуражи.

ФИЛИП ФИЛИПОВ
Килифарево

4 ПОСОКИ НА ОКРЪГА

РЕПОРТАЖИ

НАПИСАН В НАВЕЧЕ-
РИЕТО НА 25-ГОДИШ-
НИЯ ЮБИЛЕЙ НА
В. „БОРБА“

ПИТА

И ВОДА НЯМА,
И ВИНОВИ НЯМА

ваше.

И този ден край паметника
имаха ученици. Бяха дошли от
Павликени, за да се поклонят
и да обживее в представата им
еден миг от най-новата ни ис-
тория — Балванската битка.

Огнотъп селото, Чака
ха ни срещи с новото, разво-
ри с трудовете му хора.

— Ако трябва да запишете
нещо в летописа на селото от
днес, от вчера, от някой друг
близък ден, от седмица, годи-
на, какво бихте имали предвид?
— повтарям този въпрос на ня
колко души.

— Че... — размисля се сек-
ретарят на съвета и оточа —
оформихме центъра на съвета
по градски. На — сграда на
ДЗС, търговски и здравен дом,
пред завършване е и нова пос-
тройка на три етажа, в която
ще се настанят съветът, пощата,
управлението на селкоопта, още
еден магазин, сладкарница, кни-
жарница и няколко помещения
ще определим за дейности, свър-
зани с битовото обслужване на
населението. Разширяваме водо-
снабдяването и вече около 200
домакинства имат чешми в сгра-
дите си...

Хубави бяха новините и от
Ново село. Като че ли тук на
истина са решили да заслужат
името му. Поздравявали бяха
турските домакинства, но от ня-
колко години и те забързаха —
от стотина стари домове, вече
старите на пръсти да ги броиш.

— Така ли е Мехмед? — пи-
там Мехмед Арифов.

— Аха. А само бая имаше
преди.

Така е. Лекарка от селото си
имат. И учителите вече почти
са местни.

Кога преди работният в кра-
вермата Кольо Рашков може
да мисли, че ще изучи два-
мата си сина за лекари? И то
да кажат на двете си ръце?

Е, нищо че земята в Балван-
ска община не е от богатите.
Повече дава вече и тя, и далеч,
далеч по-добре живеят хората.

Репортажа написаха: Бл.
Йорданова, Н. Лазаров,
П. Кайшанов, Г. Муси-
ски и Ил. Монон

Писмото на Стефка Русева
до редакцията е кратко. Ето и
неговият текст:

„Напоследък потърсих мине-
рална хисарска вода в мага-
зина на потребителната коопе-
рация в Сухиндол. Но магази-
нерката ми отговори с почуда:

— Нямам! Може би от го-
дина и повече нямаме! Много
хора питат за вода, но не е
достатъчна. Как може ти да не
знаеш това?!“

Да разбера причините, пише
Стефка, се обърнах към главния
счетоводител на кооперацията
Димо Карагеров.

— Два-три пъти сме искали
— казва той — но от ДСП
„Тексим“ — минерални води и
газираны напитки в Горна Ор-
яховица, ни отказват такава дос-
тавка.

Обръщам се към вас, други-
ри от редакцията на в. „Бор-
ба“, да проверите и ми отго-
ворите каква е причината в Су-
хиндол да няма минерална во-
да“.

И вие проверяваме.

— Не е вярно, че не сме им
доставяли — отговаря дирек-
торът на ДСП „Тексим“ —
Горна Оряховица Илия Русев.

— Ето, само преди месец дос-
тавихме на клон на тази коопе-
рация в Красно Градище. Мно-
го отдавна от Сухиндол не са
пращали заявки.

Тогава на кого да вярваме?
Какво ще кажете вие, дру-
жари Христо Драгоев, председа-
тел на потребителната коопе-
рация в Сухиндол?

— Заявки имаме, поне два-
сет — отговаря Драгоев —
и сме ходили в Горна Оряхови-
ца. И казвам все, че нямали
вода. И се връщаме празни...

— Не е вярно — е послед-
ният отговор на другарите от
„Тексим“ — Вода сме им из-
пратили през януари, февруари,
март, август... с фактури
№ 176, 309, 492...

Ето, така стои въпросът, др.
Байчева!

И вода няма, и виновни ня-
ма!

Малък коментар върху един отговор на Градския народен съвет — Велико Търново

В бр. 96 от 10 август т. г.
нашният вестник помести кри-
тични бележки по поддържа-
нето на детските площадки
във Велико Търново. В тях се
обръщаше внимание на оте-
чественофронтовските орга-
низации, на Градския народ-
ен съвет и СП „Жилищно
строителство и благоустрой-
ство“ — на тях, които трябва
да се грижат, щото и сред
скупените къщи на града да
има малко, но уютни местенца
за игра на децата. И така —
то ва беше преди около 3 месеца.

С излизането си материалът
предизвика една странна дис-
кусия вместо залавяне за ра-
бота. Заспори Градският ко-
митет на Отечествения фронт,
че критиката неправилно се
адресира и до него, явно не
беше много приятно отнася-
нето й и до Градския народ-
ен съвет. Но кой ли не би
си припомнил тия неща, ако
вс пак другарите след раз-
даването се бяха задоволили
и поработили. Впрочем из-
вестна надежда за това има-
ше. С писмо № 679 от 30 ав-
густ Градският народен съ-
вет уведоми редакцията, че
е съгласен с изнесеното, тъй
като отговаря на истината и
(дословно цитираме) „След об-

хождането на площадките бя-
ха набелязани конкретни ме-
роприятия за всяка площад-
ка и някои мероприятия вече
са изпълнени, например де-
монтиране на счупените люл-
ки...“

Каква е обаче истината?
И досега на площадките в
парк „Толбухин“ и на ул.
„Зеленка“ има счупени люл-
ки.

„Взети са мерки за обезо-
пасяването на детските пло-
щадки на ул. „Зеленка“ и
ул. „Хаджи Димитър“ — се
чете по-нататък в писмото на
съвета — за почистване и
възстановяване на същите.“

Нищо подобно! Подкопаната
за направа на гаражи пло-
щадка на ул. „Зеленка“ с все
ки изминат ден се срива и
предвиждат да бъде опасна за
пробираването на деца по нея.
На ул. „Хаджи Димитър“ пък
именно детската площадка се
сметна за най-подходящо мяс-
то за складирване на пясък...

Явно, че освен написаното
на писмо-отговор до редакция-
та Градският народен съвет
не е упражнил контрол как
съответните отговорници са
изпълнили и изпълняват не-
говите разпоредения.

РЕПЛИКИ В ПАТРЕШ

Патрешчани отдавна са лю-
бители на белия екран. Но по-
новоназначената кинооператорка
Мария Христова се мъчи да
изкорени техния хубав навик.
Тя не започва проекцията на-
време, не оправя екрана, къса
филма и изхвърля доста голе-
ми ленти. Говорят е по-висок

от пожарникарска сирена.
А когато някой се реши да ѝ
направи забележка, тя се за-
ключва в кабината. Понякога
най-невъзмутимо заявява на
огорчените зрители: „Вие ли
ще ми давате акъл? Аз съм учи-
ла!“

Пенчо Ненов

„ЗА МАЛКОТО КАМЪЧЕ И КОЛАТА“

В бр. 129 от 29 октомври т. г.
поместихме критичния материал
„За малкото камъче и колата“,
с който се обръщаше внимание

на Общинския народен съвет да
поправи повредите на моста-ми-
нушка в с. Джулюница. Само
няколко дни след излизането на
материала авторът му Ст. Ки-
ров писа следното до редакция-
та:

„Другари, приемаме горещата
благодарност от мен и хората
на селото. Вестникът се реши да
„За малкото камъче и кола-
та“ ни четохме със задово-
ление. И най-важното веднага
след критиката започна доста-
вка на материал, за да бъде
поправен мостът. Надяваме се, че
сега вече скоро ще стане голям
хората да преминават пак по
него“

Б. Илчев

ДА НЕ СЕ ПРЕЧИ И А ДВИЖЕНИЕТО

Есен е. Времето напомня, че
предстои да се посрещне зимата.
Изглежда ръководени от това
предстоящо дните хората бя-
ха доставили брикети за мага-
зина, който се намира до ап-
тека № 1 в Горна Оряховица.

Стояха тия брикети ден, два,
на третия също не се видя ни-
кой да ги прибира и като гла-
дах как гражданите са прину-
дени да заобикалят или пре-
гизват камарата, да вървят по
уличното платно само за това,
реших да напиша тия редове.

Зимата си е зима, против дос-
тавката на гориво никой не ка-
за нищо, но нека всички обър-
нат внимание на тази подроб-
ност — прибирането на горивото
трябва да става бързо, за да
не се пречи на уличното движе-
ние.

Б. Илчев

ИЗ ПОСЛЕДНАТА ПОЩА

ВСЯКА СУТРИН десетина жени на средна възраст
от съседните махали поемат нагоре, към най-близко
закътаното планинско селце в „Тома“ — Горни Дра-
гичици. Разбира се, понюшка ще остане някоя да до-
върши работа в къщи, пък и нади имат овце, кози.
Трябва да ги изкарат на паша на „зарета“. Какво да
се прави? И в личното стопанство има работа, и тя
трябва да се свърши.

Все пак в тези двадесетина слънчеви дни за Бал-
ванска жените не забравиха люцерната. Хубава из-
расна тя. От дъждовете ли, от подхранването ли
стана фураж за чудо и приказ. Тук нямаше възмож-
ност да се слага на паша, но есенното, макар и „зъбато“
слънце, свърши добра работа.

Най-трудният за работа в Буйновското ДЗС е
Драгичици район. Стръмно е навсякъде. Не можеш
да смъкнеш волска кола, без да спънеш колетата.
И въпреки това, десетина жени от бригадата на
Георги Иванов, на които е поверен този участък, се
мъчат да надвият на работата. Само за около месец
те прибраха люцерната от 830 декара.

Скоро ще свърши тази нелека работа — прибра-
нето на люцерната. Но след това Надежда Косто-
ва, Пена Раднева, Мария Рашкова, Йордана Тодоро-
ва, Пена Малинова и останалите жени отново ще за-
пегнат воловете, за да изкарат по стръмните ниви
тора от обора и овцефермите.

АЛЕКСАНДЪР БЪЧВАРОВ
Буйновци

ЗА ДВАДЕСЕТ И ПЕТ свободни години Кесарево
и селата от района му измениха облик си. Придо-
бивките на трудовите селяни трудно могат да се из-
броят, но най-големите — водоснабдяване, пет мик-
ророзовири и толкова помпени станции, нови търгов-
ски и обществени сгради, благоустроените улици и
асфалтираните площади, направиха живота на хо-
рата по-лек, по-заможен.

За юбилейната годишнина на свободата тук се от-
крива панорама от нови строежи. Скоро ще бъде от-
крита новата, модерно оборудвана пощенска стан-
ция, вдига снага читалищен дом в с. Балванци, ще
вадимки комбинът на новата фурна в с. Темехути.
Израдва вече от основите си и триетажният дом на
Държавното земеделско стопанство.

ДИМИТЪР МИХАЙЛОВ
Кесарево

АКО ОТИДЕТЕ в ДСП „Винпром“ — Свишлов,
простран модерните си високи цехове в източния ра-

йон на града, ще научите, че тази година е юбилейна
за предприемачите. Навършват се 20 години от осно-
ването му.

Тук работи 24-членната бригада за комунистиче-
ски труд „Христо Ботев“. Тя е стопанин на огромна
изба — цех за преработка на 5—6 милиона литра
разнообразни вина, на първо място между които про-
чутото свишловско „Каберне“. За тазгодишните тру-
дови успехи на бригадата може да се говори много
— тя преработи близо 2 000 000 кг грозде над плача.
Но когато се запознах с този задружен колектив,
много голямо впечатление ми направиха няколко
скромни странички от дневника на бригадата. Те раз-
казват за една мила, трогателна дружба между ра-
ботниците и пионери:

„119-годишнината от рождението на патрона ни,
чувствахме заедно с нашите малки приятели от VI-а
клас на училище „Георги Катранов“. Те изнесоха
богата програма...“

„Отново бяхме посетени от нашите малки при-
ятелки, които ни зарадваха с хубава програма. След
това ги разведохме на цеха, за да им покажем как
се произвежда виното...“

Хубавата дружба между работници и пионери е
еталона вече традиция не само за ДСП „Винпром“,
но и за други свишловски предприятия.

НИКОЛАЙ МИЛЧЕВ
Свишлов

ОГРАНИЧЕНИЯТ РАЗМЕР на обработваемата
земля кара кооператорите от джулюнското стопанство
да се стремят към нейното по-пълноценно използване.
Това се постига най-добре чрез механизирано от-
глеждане на зеленчукови култури.

Машините се използват при основното торене, из-
возването на торовете, подготовката на почвата —
до нейното засаждаване. От две години с помощта на
самоходни шасита успешно се извършва и механи-
зирана обработка на ранните и късни домати, пи-
пера, на зеле, карфиола и други култури. Меха-
низирано се води и растително-защитната работа.

Тази година от зеленчуковите култури бе запла-
нувано да се поставят в касата на стопанството
578 000 лева. Планът бе изпълнен до края на сеп-
тември. Очаква се значително преизпълнение. Най-
големият успех постигна бригадата на Дончо Друм-
чев от Горско ново село, която взе около 96 000 лева
до края на октомври отчете 120 000. Зената на Йор-
дан Дечева, Илия Николов — от същата бригада,
изпълниха плана си 122 на сто. Добри резултати

получиха и зената на Колю Касабов, Рашо Чалъ-
ков, Петър Стоянов и Стойчо Стефанов от Джу-
люница.

СТОЯН КИРОВ
Джулюница

МНОГО ТРУД трябваше да положат, много посты-
яноство да проявят тази година кооператорите от
ТКЗС — Килифарево. Продължителната суша съз-
даде реална заплаха най-много за нормалното раз-
витие на вкоренените лози. Почвата образува кора,
която не позволяваше на младите латораста да из-
раснат. Необходими бяха бързи мерки. Цялата по-
ливна техника бе мобилизирана. Започна деннонош-
но дъждуване. Когато след няколко дни се показаха
първите латораста, усмивката се върна на лицата на
кооператорите.

Сега преживяното напрежение, непосилният труд
се отплати. Още на 29 октомври първите 240 000
облагородени и вкоренени първокласни лозички бяха
изпратени за братската съветска страна. Това бе ок-
томвришкият подала на килифаревските кооператори
за съветските колхозници. Досега за СССР са експе-
дирани над 3 000 000 лозички.

Очаква се планът за износ на лози да бъде изпъл-
нен. Това още веднъж ще потвърди майсторството
на килифарските лезниери.

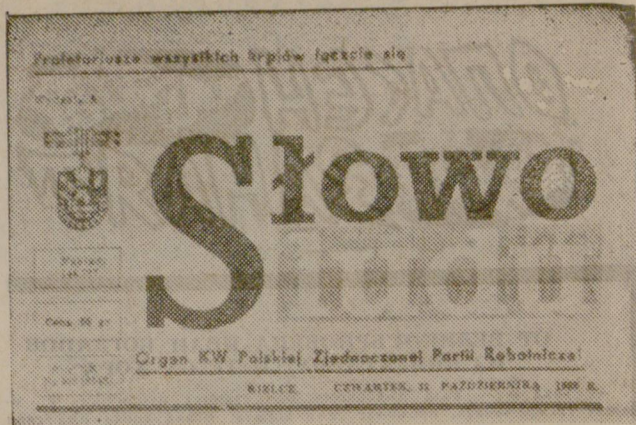
ДОНКА ЦАНКОВА
Килифарево

ВЪПРЕКИ ТРУДНОСТИТЕ, които сушавата го-
дина създаде в изхранването на животните, вече със
сигурност може да се каже, че планът за животно-
въдната продукция в ТКЗС — Карансен ще бъде из-
пълнен. За деветте месеца бе произведена продукция
за 1 563 000 лева при годишен план 1 938 000 лева.

Най-добро изпълнение на произведената си про-
грама имат овцевъдците, които вместо 461 000 лева,
както е предвидено в плана за годината, отчетоха
продукция за 510 000 лева. Те настригаха средно по
5 800 кг вълна от овца при предвидени 4 900, надой-
ха по 68,7 л мляко от овца вместо по 53,3.

Радващи са резултатите, получени от доящите в
кравефермата в Слонец, птицефермата в Батак. А
фуражният баланс на стопанството показва, че въ-
преки сушата, за животните са осигурени необходи-
мите фуражи.

ФИЛИП ФИЛИПОВ
Карансен

За 25-годишнината на вестник „Борба“ — Велико
Търново, с чийто колектив ни свързва здрава дружба,
изпращаме най-сърдечни поздрав и пожелания за по-
нататъшни успехи в благородния журналистически
труд, преданост към революционните традиции и яр-
на служба на социалистическото строителство.

На всички журналисти от редакцията, на всички
сътрудници и читатели, на всички трудещи се от кра-
сивия Великотърновски окръг пожелаваме здраве, бод-
рост и лично щастие.

Д-Р МАРИАН СКАРБЕК
главен редактор на в. „Слово людю“ —
гр. Келце, Полша

Воеводският вестник „Слово людю“ е всекидневник в
Келцка област на Полската народна република. Той има
тираж над 120 000 екземпляра. Съботното издание е винаги
в 6 страници при тираж 140 000—150 000 екземпляра.

ИМЕНА, СВЪРЗАНИ С ВЕСТНИКА

МАТЕЙ ШОПКИН

та на спомените. Аз ще из-
бягна това, понеже предпола-
гам, че други другари или
колеги имат повече право на
споменни територии. Но не мо-
га да не кажа, че в моите
първи плахи литературни опи-
ти бях окрилен от в. „Бор-
ба“. Окрилен — това е не са-
мо голяма дума. Това е не са-
мо голяма отговорност, и неотме-
нен дълг.

Тук, на страниците на в.
„Борба“, видяха бял свят
моите първи стихове. И, пред
ставите си, тези стихове бяха
интимни! Тогава учех в стрел-
нитин техникум „Георги Ти-
митров“ — Велико Търново.

А за един строителен техник
този факт беше повече от ра-
достен. Тук, простете ми за
нескромността, видях за пръв
път и снимката си — с уче-
ническа фуражка и... враго-
вързка. Това беше на една
чудесна литературна стра-
ница, с участието на десетки
автори от Велико Търново!

Между които и големият дет-
ски поет дяло Васил Иванов
Стоянов... Тук прочетох и
първата рецензия за първата
си книжка „Двадесета про-
лет“... Оттук, от страни-
ците на в. „Борба“, като от
незабравени и чисти извори
и до днес отпивам глътки от
живота на моя роден край...

Както се вижда, много ра-
боти от моята биография са
станали за пръв път по стра-
ниците на в. „Борба“. Дъл-
боката ми радост и нескрита-
та ми гордост идват най-вече
от това, че за мен в „Бор-
ба“ е неотделим от всички
онези първи и благословени
неща, които завинаги ме въко-
рениха в бойниците на този
древен и млад великолепен
Търновград.

След като първите неща не
се забравят, понеже са подоб-
ни на първата любов, аз по-
желавам на в. „Борба“ да
бъде винаги верен на името
си, да води борбата с първо-
степенен героичен дух!

Родина

... И след толкова граници, гари, летища, хотели,
и след толкова нощи, захлупени с бели тавани —
аз отново замръквам сред моите родни предели,
под високите гугли на тези хайдушки балкани.

Като зрели череш в простора се ронят звездите,
ветровете се гонят, пияни от мирис на рози.
И далече зад мен, и далече пред мен в равнините
като сребърни струни звънят и блещат коловози.

И пронизан от някаква звучна и странна магия,
аз усещам как шепна до днес незабравени думи.
А Балканът разгърден мълчи като стар харамия
и на бялата лунна жарава отлива куршуми.

Под брадата му пукат скали и потоци бушуват,
в ямурлука му мътят добри, стогодишни орлици,
а на юг и на север полетата сватби сънуват
и на тънки вретена предат вретенили пшеници

Ах, защо нямам глас песнопоев, дълбок и възлещав
да заяея с Орфеева нежност и с Ботева сила,
че след толкова жажда и болка замръквам пак в теб,
черноземна и кремъчна — в тебе, Българийо мила

ЖИТИЕ НА ГРЕШНИКА И СМЕШНИКА ТЕОФИЛ

ОТКЪС

Хубави бяха тия есенни дни в светата обител, пояха душата с нежната си светлина, изпълваха я с мир, с блянове и мечти! От видело до тъмно не подвизах крак от черковни служби и всякава работа — и калсарски помощник бях, и зидар, и ковашки чук въртах, и на манастирската воденица ходех, но радост ме обляваше извътре. От ранна сутрин започвах писане на писмата на монасите, понасяше се звучният, възбел глас на отец Дионисий, прочутия преводач и тълковник на византийски книги. Той диктуваше на двадесетина преписвачи в голямата стая и техните пера скърпах и шептах като копирени буби, кога гризат черничеви лист. Ясни, тихи и топли дни се редяха, над трите купни върхове висеше богородично небе и шом очите го докоснеха, изстенваше сърцето от копнеж да полети в него и замършаше дъхът. Немееше и пламтяха горите, чакаха вятъра. А той като невидим просяк зашуми лекичко, изпроси от някой бук шепта злато и отиде с нечут смех.

Случваше се в такива дни да застане ловаджийски рогове из манастирските гори. Цар Иван Александър ловуваше с кефалията и тъй като негово царство обичаше всякакви душевни и телесни наслади, неспонения, тържествени литургии и лицеверия, обичаше и лова, та събираще хубави загари и хрътове, подбираще ги по гласове и се наслаждаваше на песовската музика. С часове чуваше гонитбата и очакваше царят да се отбие на поклонение в лаврата. Идваше почти винаги — влизаше през портата голотав, без оръжие, облечен в елек от червена кожа, през рамото му висеше ловаджийски рог, украсен със сребро и бисер, а след него се източваше свитата му. Кучарите с посета и селани-те-византи оставаша във и там се надигаха голям шум. Илюци тичаха да видят хванатия лов — някой елен с изплезен език, изпъкнали очи, сърна или вълк. Други бързаха да доведат светия мъж от скита му в царската стая, лето Иван Александър благодарно казваше.

На другия ден след посещението тървах слухове за несъгласия между Теодосий и търновския патриарх — царят иска да ги помири. Мълвеше се, че гръцката патриаршия се възмушавала, защото патриархът не вземал мирот от Константинопол, ами си служел с мирот от моштите на св. Димитър и св. Варвара, че пораяти тия и други различия не можело да се сключи истински съюз против турците и прочее.

Малко исках да зная за тия стари църковни вражди и се радвах на световното съкровище повече от всякога, защото в ония дни снагата ми заявяваше и възмъжаваше, а мисълта се възпираше от послушанието и очакванията на бъдещето. И тъй шях да дочакам зимата, ако не пристигнаха в лаврата родителите ми на коне, та припна монаха да не извика. Чоголо ми стана, не ми се искаше да се явя пред тях. Прости ми, Боже, защото цял живот не съм се покорявал синоноу, но на тия самият се откажа от майка си на кръста и за земния си баща не споменахаше? В игуменарията, лето баша ми поради високото си положение на царски зорграф бе приет от Евтимий, застанах пред родителите си смиренно, забил поглед в дъските на пола. Майка ми нечуту ридаше, очите й ме пият и молят, жадува душата й да ме прегърне. Баша ми хапе устни, кипи от негодувание, а моя мислост говори: „Татко и ти мамо, знайте, че от дете съм се обрекнал на Бога и лета любов към явния Господ Исус Христос е над всичко и над синоноу. Обичахте ме и вие земно и не ви се искаше да ме освободите с благословия. За писар ме гласяхте, при вас да съм. Затова избягах, без да ви обадя, в Христовото царство на великата лавра. И моля ви се не тревожете сега душата ми, че ще избягните непотисним грях пред Господа-бога, защото Бог отрежда на човека, какъ да бъде и не пита родителите му, понеже това е свие, недоволство за човешкия ум. Идете си с миром и се осланяйте на Христа и на моите молитви.“

Говоря аз и скришом хвърлям погледи към негово преподобие. А той ме измърва с очи, на високото ми чело между веждите затрепяха две бръчки. Изслуша ме и рече: „Чадо, иди си сега, аз ще поговоря с твоите родители“ — и посочи вратата с хубавата си мъжка ръка, на която висеше броеница с бели зърна.

Излязох от игуменарията за

маж и се запитах: „Къде очтана смиреннието, Еньо? Не те ли накара онзи с козите крака така да заговориш, за да зачудиш негово преподобие? Защо не говори без словоукраса и без мъдрости? Искат ти се по-скоро Евтимий да те очени“ — и тъй бях поразен от постъпката си, че доста време стърчах в вора замислен. И шом видях гателта ми като унито слиза по стълбата от втория кат, дего беше игуменарията, разбрах, че негово преподобие ги е успокоил и убедил да ме оставят. Баша ми, този корав мъж, се примиря, прегърна ме вло, издоволен, и от прегръдката разбрах, че си отема и откъсва от мене като от мъртвец. А майка ми, клетата, заплака и обля лицето ми със сълзи и дълго се прощава с погледи, пък аз сгоях до голямата порта на лаврата и гледах подире ми като роб, който сам се е продал. Борека се в душата ми синоноу-та любов, що в ония минути бе най-жива, с любовта към бога и с моите представи за свят живот. И когато родителите ми се скриха на завоя в палината, усетих се като сирак, та си рекох: „Самичък е човекът в съкровността си, с когото и да се среща и разделя, пак самичък остава, затова не може без бога.“

Дойде монах със заръка да вървя при негово преподобие. Изкачих се по стълбата, затропах по чардашите и си представях как ще ме посрещне Евтимий сега — зер наистина са ми казали за мене всичко, а той дори не знаеше кой съм. И наистина с нови очи ме посрещна, но очи, по-зорки от всякога. „Седни, казва, чадо, да поговорим.“ Гледам на масата дисгосе хартия — поизмачкана, пожълтала — и познаям мои ръкописи. Не бях се досетил да ги взема или скрия и его че баша ми, види се, беше ми ги предал. „Зашо не ми каза, че съчинителствуваш, чадо, че имаш такъв дар божий? Похвално е твоето смирение, но такъв дар не бива да се крие. Бог го дава за радост и укрепление на душите човешки. Велика утеха и сила е той, когато служи за господния прослава, но е и източник на огрова, ако служи на дявола за човешкото изкушение, защото словата са като чукове, що коват формата на душата и като пътеводни знаци показват накъде да върви. Прочетох твоите молитвословия и светски словосложения и се убедих в дарбата ти. Ала много си млад, за да отсъжда накъде ще я насочиш, дали към дявола или към Бога. Може и по средата да останеш, а то е като да застанеш между ада и рая. Тогаваша душата ти ще се мъчи, ще живееш без вяра и не ще научиш човека нито на добро, нито на зло, а само на съмнения, пък те са вратата към греха и към пъкълта. Не пиши засега, чадо, дорде не се докоснеш до Таворската светлина. И без това нашето училище изиска от инокъ какъто словесно, така и писмено въздържание. Граматик си и би могъл да бъдеш в помощ на отец Дионисий. Но аз реших за твоето добро да станеш послушник на отец Лука, болния наш брат во Христос. И не крия, че като те отдавам на мен, искам да изпитам твърдостта и силата на твоята вяра. Отец Лука е немощен, болестен, но мъчи, прави го злоеизчнен и гневен. Знаем, че няма да ти е леко, но не е ли по-добре да опиташе здравината на гредата, преди да минем по нея? И за една друга опасност искам да те предупредя, за тая, що идва от телесната ти хубост. Повече, отколкото е потребно — а човека, ти е дал Бог красота и тая, че були в другите завист и ревност. Пази се от нея, чадо, и не й отдавай внимание.“

Борбено гесития двадесетията години на „Борба“. Понесавам на другарите от редколлегията още по-голям усърдие в Българското и отговорно дело да не забравят те са наследници на прочути просветители от славния Търновград!

Е. Станев

ЗА СВОБОДАТА

Като търновец и писател, желая на вестник „Борба“ още много и много години да бъде все тъй пламък на трибуна на пиените събратя от старопрестолния град и окръга. Самият аз често си спомням с носталгия за града на моята младост и едно от постоянните ми желания е да разкажа за неговото минало в някой мой бъдещ роман.

Стефан ДИЧЕВ

В дюкяна влезе нов клиент. Той беше едър, куч, с бръснага глава и бастун в ръката. Фесът му допираше до гредите на тавана.

От влизането му помещението изведнъж стана тихо, сякаш той бе завел цялото свободно пространство.

— Дай ми за половина гройн книжки... ама от онзи! — рече той като поздрави и наметна.

Големият също наметна и свали от лавата полица пакече цигарени книжки. Тях той даваше само на познати и на хора противни на властта. Тях хат върху много от хартийките бе напечатал саморъчно с блестящо мастило поговорки като: „Питисната вода по-далече шурти“ или „Сговорна дружина планина повдига“. Тия безобидни, ала с дълбоко съдържание думи често ставаша повод за разговори и за печелене на съмнителници.

— Какво ново? — попита кучувачът и плати.

— Ново няма, ти кажи! — рече хитро Големия, защото видя, че очите му святкат и че той се бави да излезе. — Някаква турпурция станала преди час? Конница?

— Не знам... Но аз снощи, нали съм край телеграфа...

Големия внимателно слушаше.

— Някаква телеграма мина... шифрована... Но ние по-дочухме!...

— Е, казвай де.

— Комита хванали край Ловеч... Дервиш... Дервиш... В Ловеч?

— Шели да го докарат тука! Купувачът се бе освободил от новината и вече бързаше да си върви.

Но Големия не го оставя. Тясното му лице се беше удължило, остри му коси стърчаха над ушите; той изведнъж доби страшен и запустял вид.

— Казваш, дервиш хванали? — попита той дрезгаво.

— Тий го рече турчинът, де то е на шифра! — отвърна учудено едрия купувач.

— Ама калугер или поп? Не каза ли?

Другият дигна рамене.

— Нали ги знаеш османличите: калугер — дервиш, а поп — папаш!

Големия го изпрати до вратата, но не се върна при тезгяха си, а се подпря в рамката и остана неподвижен. Дали не са заловили отец Матея? Толкова пъти му заръчва да не се отбива в Ловеч — там нещо не бе в ред, нещо ставаше... Или пък?.. Не, не, не може да е Левски? Зашо пък да бъде той. Ледена тръпка премина по снагата му, стисна грълото... Телеграфът бе съобщил, че ще докарат заловения тука, в Търново. Тогаваша ли е излязла на ранина конницата? И ако е хванат Митколов или някой друг монах, ще се дигнат ли цели ескадрони за него?

Деятелен друг път, бърз и хладнокривен, сега Големия продължаваше да стои бездейно до вратата на дюкяна си и да гледа вътрешно пред себе си.

Главната улица се беше оживяла. Насреща хаджи Стефани се кръстеше, преди да сложи ключа в катинара, слугата на стария Юмер Талу разпалваше мангала. Хората отиваха към Бажларък, други слизаха към конака; между тях вървяха двойка патрули... Надлъж се носеше тракане и звън на подковани калеври, сутринни благопожелания, смех, учудени разговори... Измежду позавекрелите фесове на българите все по-често се мяркаха бели, зелени, жълти чалми на ранобудни османлии. По насрещния плочник пристъпваше момчето на Киркор кафеджията; то полюшваше в ръка окачената на дръжката табла и засмислено се шмугваше да остави сутрешното кафе в дюкяна на тоя или на оня хаджия.

„Трябва да обиколя, да видя какво става...“ — рече си най-сетне Големия. Ще иде в пощата, в конака — все ще чуе

нешо... И той откъсни палтото си, затвори вратата и вече слеза катинара, когато откъм Бажларък лойде глухо ехо на далечен тропот.

Големия изтръпна, вслушаше се. Тропотът се засилваше. Хората по улиците се спираха, обръщаха глави и те; от дюкяните наизлизаха други. Любопитни и озадачени, едни ухилили, други мрачни — и българци, и турци гледаха с очакване нататък. Затворена между два реда тесни прилепнали къщи, кривата главна улица все по-силно кълтеше. Макар и просветнало, небето беше сиво, равномерно; никаква облак не го нарушаваше, никакъв лъч не разкъсваше враждебното зимно утро. Само острият леден вятър, сменен по-скоро си, продължаваше да ниши в улея между къщите — и тоя тропот на приближаващи коне, който ставаше все по-тървожен.

Изведнъж иззад завоя се показва турски офицер в шинел и на бял кон. Зад него язدهха четирима низами, подире им още четирима и още четирима, и още...

Колоната все повече приближаваше. Големия атренчено гледаше към офицера върху бял кон. Та това е Кел Хюсеин, бин башията на ловажкото каймакство.

Тогаваше неговите догадки...

Той се промъкна напред, към края на плочника, разбута хората и застана пред тях. Всред дългата върволица на конниците се виждаше голям жълт шеркет; и друг подире му, син... Два шеркета!.. Не, това не е хванатият комита, не може да бъде! Някой паша сигурно минава или великият везир...

Шо се залъгва! Не пътуват пашите в такива коли...

Като подрънкваше и подизкаше, жълтият шеркет приближи. Големия не сваляше трескави очи от него. На прозорчето имаше железни пръчки. Вървеше в полусянката различен човек

КАМЕН ЗИДАРОВ ПОЗДРАВЯВА В. „БОРБА“

Горещ и сърдечен привет на великотърновския вестник „БОРБА“ по случай двадесет и пет годишния му юбилей!

Четвърт век да бъдем верен и неустрашим страж на нашата социалистическа Родина, на младата република България, да се стремим да бъдем достоен потомък на Асеневци, на Евтимий и Памблаци, на П. Р. Славейкова и Д. Благоева, на Д. Габровски и Димитър Найденов, да бъдем знаме и тръба, да увличам и окриляме, да съдиш и прощаваме в най-трудните години на нашето социалистическо строителство, това е дело, равно на подвиг.

На всички, които горяха в тая БОРБА, на малки и големи, които издържаха в тая БОРБА — моя дълбок поклон!

От все сърце им пожелавам с още по-голямо усърдие и смелост да продължат БОРБА-та!

Камен ЗИДАРОВ заслужил деятел на културата

ХАЙДУШКА КРЪВ

ОТКЪС

ОТ СЛОНЕНИЯ

под печат роман

Назър Ага посрещна бей и с поклон го отведе при постланата черга.

Кара Хасан стоеше до разбойника.

Дядо Кутю бе застанал под бесилната. Преди да го изведат от хапсаната му свалиха буканите от краната и железата от шината. Само ръцете му бяха вързани със синджир. Напакът му остана във влажното подземие и белият му перчем се ветрееше като конска опашка — и костенит гробен беше паднал с калпак.

На врата му бяха окачили с ремък рендосана чамова дъска, на която с арабски букви пишеше нещо. Ако някой можеше да прочете и да преведе, дядо Кутю щеше да научи, че е обявен за най-главния размирик в сандака на унищожител на бейове и надни.

Палачите — двама френкхисарски цигани, стояха зад него и чакаха знак да го хванат и да го окачат на въжето.

Бейт кръстоса крака върху чергата, огледа се да види дали всичко наоколо е в ред и плесна с ръце.

Дядо Кутю разбра, че дойде пак неговото време. Свещият миг, в който циганите посегнаха да го уловят за оменете, и той кръстоса крака като бей, само че под бесилната.

Циганите се обърнаха, не знаеха какво да правят — въртяха глави ту към бей, ту към Кара Хасан, който бе застанал до бесилната.

Спешените суварии бяха наредени така в полукръг, че огрядаха бей и бюлюкбашията.

Назър Ага целият почервеня. Обърна се и махна с ръка на суварите, които бяха най-близо до него. Дамина веднага се спусна към бесилната.

Дядо Кутю държеше възаните си отпред ръце, така, че възелът от синджирите беше в страни и изчана мига, в който един от суварите се надвеси над него, за да го хване под мишца.

Чу се тъп звук.

Суварията се свлече с разбито чело.

Останалите суварии се отдръпнаха. Пред очите им мина дряп османлия прерита дятри пъти и утихна. Умря! Умря пред дъртия хайрсузюн.

— Шейтан! — промеша някой.

— Шейтан... — понесе се от уста на уста.

Назър Ага се развика.

— Махайте се оттам, че стрелай!

И извади от силхлъка си пищовите.

Суварите се пръснаха в страни, циганите-палачи избягаха и се скриха в тълпата, а Кара Хасан благодарно притича и застана зад седналия аянин. Не беше сигурен в стрелбата на бюлюкбашията.

Единият пищов не хвана — сигурно сарута от подпичника му се бе изсипал. Но другият изгърмя.

Дядо Кутю, обаче, в последния миг се наведе и когато димът се разнесе, всички видяха, че той е още жив и че се усмихва.

Като се събуждаше с усилие да не избухне, Юмер бей язвително подхвърли:

— Нар! но ли направил тъй, бюлюкбаша, та да ме развеселиш!

— Ей сега, беим, ей-сега

ще го очисти! — Стреляйте, бей! — извика бейт на суварите и сеймените, които не се сещаха даже пушките си да вдигнат за стрелба.

Дядо Кутю продължаваше едва забележимо да се усмихва.

Юмер бей усети, че в уста му става блудкаво. Идеше му да скочи, да побегне и по-вече да не се връща тук. И тук имаше кучешки вятър, юпек юлдюрю, мръсен българики вятър... Ето, колко бавно, отвратително бавно суварите изваждаха пищови и запрятат кондаците на пушките си. И сеймените; и те вършат същото, даже още по-бавно!

Поиска му се да изкрещи, да разбере смълчаният народ наоколо, че той е господар на всички, че ако желае... но какво друго може да свърши тоя дърт гяурин, по-скоро, по-скоро!

Пропукаха няколко пушки. Изстреляха няколко пищови.

Дядо Кутю и този път не помръдна — седеше все тъй както отначало, с изправен гръб. Само очите му бяха притворени.

— С ятаганите! — извика Назър Ага и суварите се втурнаха към бесилната.

Нолко куршума бяха продупчили тялото на стария байранкар?

Нолко ятагана го прободоха?

Той вече нищо не усещаше. Само един вин бушуваше в него — не вик на болка, а зов към тия, които го гледаха как умира: защо мълчите, братя? — Чакайте — скочи Юмер бей. — Не го убивайте! Жия го очакате на ченгел! На ченгел го очакате!

Назър Ага притича и разбута суварите. Сега само едно го безпокоеше — дали да не издъхне дъртия шейтан, та поне накрая бейт да остане доволен.

Суварите се отдръпнаха и пак някой промеша:

— Шейтан!

— Шейтан... — повториха след него другите.

Дядо Кутю, произнася от десетина куршума, прободен от десетина ятагана, пак седеше с изправен гръб. Цялото му лице беше в кръв и перчемът му бе почервенял, очите му бяха плътно притворени, но гръбът, гръбът му бе изправен!

И отново пред Юмер бей унасяваше бавно суварии и сеймени изпълняваха заповедта му — донесоха от най-близкия касапски дюкян голям железен ченгел — от ония, на които очакват цял одран вол. Циганите, които едва се появяха от тълпата, сръчно се метнаха на бесилката и завързаха ченгела.

— Вдигайте! — по женски писливо извика Юмер бей.

Назър Ага отиде да помага на суварите.

Кара Хасан, за да не остане назад, притича от другата страна.

Няколко чифта ръце вдигнаха стария байранкар, а един от циганите с нож прободна му челост, за да може куката на ченгела по-лесно да влезе. А за да не се откачи тялото на байранкара, прекараха едно въже под мишниците му и го вързаха за напрежната гредна на бесилката.

Най-сетне дядо Кутю Байрантар увисна на бесилката. Араб уни не разбра дали още жива го окачиха на ченгела или дълго време османлиите бяха стреляли и мушката, бяха се плашили и ожесточавали на един мъртвец.

РАЗМИСЛИ НА ГРАНИЧНАТА БРАЗДА

Заворяваше се. Ние дълго бяхме бродили по росните пътеки и спрях ме за миг да погледна до самата гранична бразда. Пред нас блестяше малко планинско езеро. Утринният вятър постепенно утихнаше и тънките бели гребенчета на вълните се изчезаха. Изпритихме ги с поглед и поехме пак по граничната бразда. Обикновена бразда, само че в нея не се хвърлят семена, които да дадат живот, от които да се родят класове... Преминаваме мостчето, изкачваме се по стръмните скали и търсим с поглед слънцето. Там, където в турпурно-червено вече светлеше, там — далече, далече, е и моят село. Започва новият ден на близките ми, на любимото

момиче, на Родина, започва новият ден на всичко онова, за което блъм... Ние вървим — стъпка по стъпка отмерваме по граничната бразда. Ръцете стискат стоманата на оръжието, очите зорко се вглеждат. Едно голямо чувство изпълва цялото ми същество — чувство за огромната отговорност и доверие, че моите млади плещи и покрови не да паям лъчезарното утро и нис тогата на планинските ледове, сполукването на парата, разбузана от веселото топукане на сърните... Поверено ми е да пая мира на тая страна, която наричам моя Родина, която се зове България.

Никола ИВАНОВ подпение „Август“

ЖИТИЕ НА ГРЕШНИКА И СМЕШНИКА ТЕОФИЛ

ОТКЪС

Хубави бяха тия есенни дни в светата обител, пояха душата с нежната си светлина, изпълаха я с мир, с блянове и мечти! От видело до тъмно не подвивах крак от черковния служби и всякава работа — и класарски помощник бях, и зидар, и ковашки чук въртях, и на манастирската воленица ходех, но радост ме обливаше извътре. От ранна сутрин започвах псалмопенията на монасите, понасяше се звучният, възбел глас на отец Дионисий, прочутия преводач и тълковник на византийски книги. Той диктуваше на двадесетина преписвачи в големата стая и техните пера скръбяха и шептаха като копирени буби, кога гризят черничен лист. Ясни, тихи и топли дни се редяха, над трите купни върхове висеше богородично небе и щом очите го докоснеха, изстенаваше сърцето от копнеж да полети в него и замираше дъхът. Немеаха и пламтяха горите, чакаха вятъра. А той като невидим просяк зашуми лекичко, изпроси от някой бук шепта злато и отгмине с нечут смях.

Случваше се в такива дни да застане ловджийски рогове из манастирските гори. Цар Иван Александър ловуваше с кефалията и тъй като негово царство обичаше всякакви душевни и телесни наслади, песнопения, тържествени литургии и лицезрения, обичаше и лова, та събирал раше хубави загар и хрътове, подбирал ги по гласове и се наслаждаваше на песовската музика. С часове чуваше гонитбата и очакваше царят да се обие на поклонение в лаврата. Издаваше почти винаги — влизаше през портата гологлав, без оръжие, облечен в елек от червена кожа, през рамото му висеше ловджийски рог, украсен със сребро и бисер, а след него се източваше свитата му. Кучкарите с псетата и селяните-византийци оставаша вън и там се надигаха голям шум. Иноци тичаха да видят хванатия лов — някой елен с изплезен език, изпъкнали очи, сърна или вилпер. Други бързаха да доведат светия мъж от скита му в царската стая, дето Иван Александър благоговейно чакаше.

На друга ден след посещението тървяха слухове за несъгласия между Теодосий и търновски патриарх — царят искал да ги помири. Мълвеше се, че гръцката патриаршия се възмущавала, защото нацията патриарх не вземал мирот от Константинопол, ами си служел с мирот от моштите на св. Димитър и св. Варвара, че повалил тия и други различия не можело да се сключи истински съюз против турците и прочее.

Малко искаха да знаят за тия стари църковни вражди и се радваха на световното съкровище повече от всякога, защото в ония дни снагата ми заявяваше и възмущаваше, а мисълта се възпираше от послушанието и очакванията на бъдещето. И тъй шях да дочакам зимата, ако не пристигнаха в лаврата родителите ми на коне, та припаднах да ме извика. Чогло ми стана, не ми се искаше да се явя пред тях. Прости ми, Боже, защото пълн живот не съм се покорявал синовно, но нали ти самият се откажа от майка си на кръста и за земята си баща не споменава? В игуменарията, дето бяха ми поради високото си положение на царски зограф бе приет от Евтимий, заставаха пред родителите си смиренни, забил поглед в дъските на пола. Майка ми нечутно ридаше, очите й ме пият и молят, жадува душата й да ме прегърне. Баща ми хале устни, кпни от негодувание, а моя милост говори: „Татко и ти мамо, знайте, че от дете съм се обрекъл на Бога и моята любов към нашия Господ Исус Христос е над всичко и над синоновата. Обичаме ме вие земно и не ви се искаше да ме освободите с благословия. За писар ме гласяхте, при вас да съм. Затова явях се, без да ви обая, в Христовото царство на великата лавра. И моля ви се не тревожете сега душата ми, че ще извършите непотрест грях пред Господ-бога, защото Бог отрежда на човека, какъ да бъде и не пита родителите му, понеже това е свине, недостойно за новия уи. Идете си с миром и се осланяйте на Христа и на моите молитви.“

Говоря аз и скришом хвърлям погледи към негово преподобие. А той ме измерва с очи, на високото му чело между веждите затрептяха две бръчки. Изслуша ме и рече: „Чалю, или си сега, аз ще поговоря с твоите родители“ — и посочи вратата с хубавата си мъжка ръка, на която висеше бременна с бели зърна.

маи и се запитах: „Къде остана смиреннието, Еньо? Не те ли накара онзи с козите крака така да заговориш, за да зачудиш негово преподобие? Защо не говори без словосукраса и без мъдрости? Иска ти се по-скоро Евтимий да те оцени“ — и тъй бях поразен от постыката си, че доста време стърчах в вора замислен. И щом видях гателите на вратата, аз се изсвих от стълбата от втория кат, дето беше игуменарията, разбрах, че негово преподобие ги е успокоил и убедил да не оставят. Баща ми, този корав мъж, се примира, прегърна ме вло, издоволен, и от прегръдката разбрах, че си отема и откъсва от мене като от мъртвец. А майка ми, клетата, заплака и обля лиството ми със слъзи и дълго се прощава с погледи, тъй аз сгоях до големата порта на лаврата и гледах подире им като роб, който сам се е продал. Бореа се в душата ми синовицата любов, шо в ония минути бе най-жива, с любовта към бога и с моите представи за свят живот. И когато родителите ми се скриха на зорав в палинада, усетих се като сирак, та си рекох: „Самичък е човекът в съкровността си, с когото и да се среща и разделя, пак самичък остава, затова не може без бога.“

Дойде монах със заръка да вървя при негово преподобие. Изкачих се по стълбата, затропах по чардаците и си представях как ще ме посрещне Евтимий сега — зер нашите са му казали за мене всичко, а той дори не знаеше кой съм. И наистина с нови очи ме посрещна, но очи, по-зорки от всякога. „Седни, казва, чадо, да поговорим.“ Гледам на масата листове хартия — поизмачкана, пожълтяла — и познах мои ръкописи. Не бях се досетил да ги взема или скрия и его че баща ми, види се, беше ми ги придал. „Защо не ми каза, че съчинителствуваш, чадо, не имаш такъв дар божи? Похвално е твоето смирение, но такъв дар не бива да се крие. Бог го дава за радост и укрепление на душите човешки. Велика утеха и сила е той, когато служи за господия прослава, но е и лавотрога, ако служи на дявола за човешкото изкушение, защото словата са като чукове, шо коват формата на душата и като пътеводни знаци показват как да върви. Прочетох твоите молитвословия и светски словослияния и се убедих в лаврата ти. Ала много си млад, за да отсъждаш накъде ще я насочиш, дали към дявола или към Бога. Може и по средата да останеш, а то е като да застанеш между ада и рая. Тогава душата ти ще се мъчи, ще живее без вяра и не ще назова чужда човека нито на добро, нито на зло, а само на съмнения. Пък те са вратата към греха и към пъкълта. Не пиши засега, чадо, дорде не се докоснеш до Таворската светлина. И без това нашето училище изиска от никоа както словесно, така и писмено въздържание. Грамачи си и би могъл да бъдеш в помощ на отец Дионисий. Но аз реших за твоё добро да станеш послушник на отец Лука, болния наш брат во Христос. И не крия, че като те отдавам на му, искам да изпитам твърдостта и силата на твоята вяра. Отец Лука е немощен, болестта го мъчи, прави го злоезичен и гневен. Знаем, че няма да ти е леко, но не е ли по-добре да опитаме здравината на гредата, преди да минем по нея? И за една друга опасност искам да те предупредя, за тая, шо идва от телесната ти хубост. Повече, отколкото е потребно а човека, ти е дал Бог красотата и тя ще буди в другите завист и греховност. Пази се от нея, чадо, и не ѝ отдавай внимание.“

Борденно гесития двадесетията години на на „Борба“. Понеславам на другарите от редколлегията още по-големо усърдие в благо родното и отговорно дело да не забравят те са наследници на протупи просветителски от славния Търновград!

Е. Станев

ЗА СВОБОДАТА

Като търновец и писател, желая на вестник „Борба“ още много и много години да бъде все тъй пламен на трибуна на пишешите събрати от старопрестолни град и окръга. Самият аз често си спомням с носталгия за града на моята младост и едно от постоянните ми желания е да разкажа за неговото минало в някой мой бъдещ роман.

Стефан ДИЧЕВ

В дюкяна влезе нов клиент. Той беше едър, куч, с бръсна глава и бастун в ръката. Фесът му допираше до гредите на тавана.

От влизането му помещението изведнъж стана тихо, сякаш той бе завзел цялото свободно пространство.

— Дай ми за половина грош книжки... ама от ония! — рече той като поздравя и намистна.

Големият също намистна и сва ли от лявата полица пакетче цигарени книжки. Тях той даваше само на познати и на хора противни на властта, тъй хато върху много от хартийките бе напечатал саморъчно с блестящо мастило поговорки като: „Притисната вода по-далече шурти“ или „Сговорна дружина планина повдига“. Тия безбидни, ала с дълбоко съдържание думи често ставаха повод за разговори и за печелене на съмнителни.

— Какво ново? — попита кучувачът и плати.

— Ново няма, ти кажи! — рече хитро Големия, защото видя, че очите му святкат и че той се бави да излезе. — Чикаква тупурля стана прези час? Коннича!

— Не знам... Но аз снощи, нали съм край телеграфа...

Големия внимателно слушаше.

— Някаква телеграма мина... шифрована... Но ние по-дочуваме...

— Е, казвай де.

— Комита хванали край Ловеч... Дервеш... Дервеш!

— Дервеш? В Ловеч?

— Шели да го докарат тука!

Купувачът се бе освободил от новината и вече бързаше да си върви.

Но Големия не го оставя. Тясното му лице се беше удължило, остри му коси стърчаха над ушите; той изведнъж доби страшен и запустат вид.

— Казваш, дервеш хванали?

— попита той дрезгаво.

— Тъй го рече турчинът, дето е на шифра! — отвърна учудено едрия купувач.

— Ама калугер или поп? Не каза ли?

Другият дигна рамене.

— Нали ги знаеш османличите: калугер — дервеш, а поп — папаш!

Големия го изпрати до вратата, но не се върна при тезгяха си, а се полдря в рамката и остана неподвижен. Дали не са заловили отец Матея? Толкова пъти му заръчва да не се отбива в Ловеч — там нещо не бе в ред, нещо ставаше... Или пък?... Не, не, не може да е Левски? Защо пък да бъде той? Ледена тръпка премина по снагата му, стисна гърлото... Телеграфът бе съобщил, че ще окарат заловения тука, в Търново! Тогава затова ли е излязла на ранина конницата? И ако е хванат Миткалото или някой друг монах, ще се дигнат ли цели ескадрони за него?

Детелен друг път, бърз и хладнокрвен, сега Големия продължаваше да стои бездейно до вратата на дюкяна си и да гледа втренчено пред себе си.

Главната улица се беше оживяла. Насреща хаджи Стефан се кръстеше, преди да сложи ключа в катинара, слугата на стария Юмер Талу разпалваше мангала. Хората отиваха към Бажларък, други слизаха към конака; между тях вървяха двойка патрули... Надлъж се носеше тракане и звън на подковани калери, сутринни благопожелания, смях, учудени разговори... Измеждув позавегелите фесове на българите все по-често се мъркаха бели, зелени, жълти чалми на ранобудни османлии. По насрещния плочник пристъпваше момчето ча Киркор кафеджията; то полюшваше в ръка окачената на дръжка табла и засмяно се шумуваше да остави сутрешното кафе в дюкяна на тоя или на оня хаджия.

„Трябва да обиколя, да видя какво става...“ — рече си най-сетне Големия. Ще иде в пощата, в конака — все ще чуе

нещо... И той откачи палтото си, затвори вратата и вече слезаше катинара, когато откъм Бажларък поиде глухо ехо на далечен тропот.

Големия изтрпна, вслуша се. Тропотът се засилваше. Хората по улиците се спираха, обръщаха глави и те; от дюкяните наизлизаха други. Любопитни и озадачени, едни ухилени, други мрачни — и българци, и турци гледаха с очакване натам. Затворена между два реда тесно прилепнали къщи, кривата главна улица все по-силно криваше. Макар и просветнало, небето беше сиво, равно; никакъв облак не го нарушаваше, никакъв лъч не разкъсваше враждебното зимно утро. Само острият леден вятър, сменил посоката си, продължаваше да пиши в улея между къщите — и тоя тропот на приближаващи коне, който ставаше все по-трезвожен...

Изведнъж иззад зорав се показа турски офицер в шинел и на бял кон. Зад него язدهа четирима низами, подире им още четирима и още четирима, и още...

Колоната все повече приближаваше. Големия втренчено гледаше към офицера върху белия кон. Та това е Кел Хюсеин, бия башията на ловчанското каймакство.

Тогава неговите догадки...

Той се промъкна напред, към края на плочника, разбута хората и застана пред тях. Върел дългата върволица на конниците се виждаше голям жълт шеркет; и друг подире му, син... Два шеркета!... Не, това не е хванатият комита, не може да бъде! Някой паши сигурно минава или великят везир...

Шо се залъгал! Не пътуват пашите в такива коли...

Като подръкваше и подкачаше, жълтият шеркет приближи. Големия не свалише трескави очи от него. На прозорчето имаше железни пръчки. Вървеше в полусаяката различни човек

Като подръкваше и подкачаше, жълтият шеркет приближи. Големия не свалише трескави очи от него. На прозорчето имаше железни пръчки. Вървеше в полусаяката различни човек

Като подръкваше и подкачаше, жълтият шеркет приближи. Големия не свалише трескави очи от него. На прозорчето имаше железни пръчки. Вървеше в полусаяката различни човек

Като подръкваше и подкачаше, жълтият шеркет приближи. Големия не свалише трескави очи от него. На прозорчето имаше железни пръчки. Вървеше в полусаяката различни човек

Като подръкваше и подкачаше, жълтият шеркет приближи. Големия не свалише трескави очи от него. На прозорчето имаше железни пръчки. Вървеше в полусаяката различни човек

Като подръкваше и подкачаше, жълтият шеркет приближи. Големия не свалише трескави очи от него. На прозорчето имаше железни пръчки. Вървеше в полусаяката различни човек

Като подръкваше и подкачаше, жълтият шеркет приближи. Големия не свалише трескави очи от него. На прозорчето имаше железни пръчки. Вървеше в полусаяката различни човек

Като подръкваше и подкачаше, жълтият шеркет приближи. Големия не свалише трескави очи от него. На прозорчето имаше железни пръчки. Вървеше в полусаяката различни човек

Като подръкваше и подкачаше, жълтият шеркет приближи. Големия не свалише трескави очи от него. На прозорчето имаше железни пръчки. Вървеше в полусаяката различни човек

Като подръкваше и подкачаше, жълтият шеркет приближи. Големия не свалише трескави очи от него. На прозорчето имаше железни пръчки. Вървеше в полусаяката различни човек

Като подръкваше и подкачаше, жълтият шеркет приближи. Големия не свалише трескави очи от него. На прозорчето имаше железни пръчки. Вървеше в полусаяката различни човек

Като подръкваше и подкачаше, жълтият шеркет приближи. Големия не свалише трескави очи от него. На прозорчето имаше железни пръчки. Вървеше в полусаяката различни човек

Като подръкваше и подкачаше, жълтият шеркет приближи. Големия не свалише трескави очи от него. На прозорчето имаше железни пръчки. Вървеше в полусаяката различни човек

Като подръкваше и подкачаше, жълтият шеркет приближи. Големия не свалише трескави очи от него. На прозорчето имаше железни пръчки. Вървеше в полусаяката различни човек

Като подръкваше и подкачаше, жълтият шеркет приближи. Големия не свалише трескави очи от него. На прозорчето имаше железни пръчки. Вървеше в полусаяката различни човек

Като подръкваше и подкачаше, жълтият шеркет приближи. Големия не свалише трескави очи от него. На прозорчето имаше железни пръчки. Вървеше в полусаяката различни човек

Като подръкваше и подкачаше, жълтият шеркет приближи. Големия не свалише трескави очи от него. На прозорчето имаше железни пръчки. Вървеше в полусаяката различни човек

Като подръкваше и подкачаше, жълтият шеркет приближи. Големия не свалише трескави очи от него. На прозорчето имаше железни пръчки. Вървеше в полусаяката различни човек

Като подръкваше и подкачаше, жълтият шеркет приближи. Големия не свалише трескави очи от него. На прозорчето имаше железни пръчки. Вървеше в полусаяката различни човек

Като подръкваше и подкачаше, жълтият шеркет приближи. Големия не свалише трескави очи от него. На прозорчето имаше железни пръчки. Вървеше в полусаяката различни човек

Като подръкваше и подкачаше, жълтият шеркет приближи. Големия не свалише трескави очи от него. На прозорчето имаше железни пръчки. Вървеше в полусаяката различни човек

Като подръкваше и подкачаше, жълтият шеркет приближи. Големия не свалише трескави очи от него. На прозорчето имаше железни пръчки. Вървеше в полусаяката различни човек

Като подръкваше и подкачаше, жълтият шеркет приближи. Големия не свалише трескави очи от него. На прозорчето имаше железни пръчки. Вървеше в полусаяката различни човек

Като подръкваше и подкачаше, жълтият шеркет приближи. Големия не свалише трескави очи от него. На прозорчето имаше железни пръчки. Вървеше в полусаяката различни човек

Като подръкваше и подкачаше, жълтият шеркет приближи. Големия не свалише трескави очи от него. На прозорчето имаше железни пръчки. Вървеше в полусаяката различни човек

Като подръкваше и подкачаше, жълтият шеркет приближи. Големия не свалише трескави очи от него. На прозорчето имаше железни пръчки. Вървеше в полусаяката различни човек

Като подръкваше и подкачаше, жълтият шеркет приближи. Големия не свалише трескави очи от него. На прозорчето имаше железни пръчки. Вървеше в полусаяката различни човек

Като подръкваше и подкачаше, жълтият шеркет приближи. Големия не свалише трескави очи от него. На прозорчето имаше железни пръчки. Вървеше в полусаяката различни човек

Като подръкваше и подкачаше, жълтият шеркет приближи. Големия не свалише трескави очи от него. На прозорчето имаше железни пръчки. Вървеше в полусаяката различни човек

Като подръкваше и подкачаше, жълтият шеркет приближи. Големия не свалише трескави очи от него. На прозорчето имаше железни пръчки. Вървеше в полусаяката различни човек

Като подръкваше и подкачаше, жълтият шеркет приближи. Големия не свалише трескави очи от него. На прозорчето имаше железни пръчки. Вървеше в полусаяката различни човек

Като подръкваше и подкачаше, жълтият шеркет приближи. Големия не свалише трескави очи от него. На прозорчето имаше железни пръчки. Вървеше в полусаяката различни човек

Като подръкваше и подкачаше, жълтият шеркет приближи. Големия не свалише трескави очи от него. На прозорчето имаше железни пръчки. Вървеше в полусаяката различни човек

Като подръкваше и подкачаше, жълтият шеркет приближи. Големия не свалише трескави очи от него. На прозорчето имаше железни пръчки. Вървеше в полусаяката различни човек

Като подръкваше и подкачаше, жълтият шеркет приближи. Големия не свалише трескави очи от него. На прозорчето имаше железни пръчки. Вървеше в полусаяката различни човек

Като подръкваше и подкачаше, жълтият шеркет приближи. Големия не свалише трескави очи от него. На прозорчето имаше железни пръчки. Вървеше в полусаяката различни човек

ХАЙДУШКА КРЪВ

ОТКЪС

ОТ СЛОНЕНИЯ

под печат роман

Назър Ага посрещна бея и с поклон го отведе при постланата черга.

Кара Хасан стоеше до разбойника.

Дядо Кутю бе застанал под бесилката. Преди да го изведат от хансарана му свалиха бунките от краката и железата от шията. Само ръцете му бяха вързани със синджир. Калпакът му остана във влажното подземи и белият му перчем се ветрееше като конска опашка — и костеният гробен беше паднал с калпак.

На врата му бяха окачили с ремък рендосана чамова дъска, на която с арабски букви пишеше нещо. Ако някой можеше да прочете и да преведе, дядо Кутю щеше да научи, че е обявен за най-главния размирник в санджака, унищожител на бейове и кадийи.

Палачите — двама френхисарски цигани, стояха зад него и чакаха знак да го хванат и да го окачат на въжето.

Бейт кръстоса крака върху чергата, огледа се да види дали всичко наоколо е в ред и плесна с ръце.

Дядо Кутю разбра, че дойде пак неговото време. Същият миг, в който циганите посегнаха да го уловят за оменете, и той кръстоса крака като бей, само че под бесилката.

Циганите се обръкаха, не знаеха какво да правят — въртяха главни ту към бея, ту към Кара Хасан, който бе застанал до бесилката.

Снешените суварии бяха наредени така в полукръг, че огръждаха бея и бюлюкбашията.

Назър Ага целият почервя. Обърна се и махна с ръка на суварите, които бяха най-близо до него. Двамина веднага се спуснаха към бесилката.

Дядо Кутю държеше вързаните си отпред ръце така, че възелът от синджирите беше в страни и изчака мига, в който един от суварите се надвеси над него, за да го хване под мишца.

Чу се тъп звук.

Суварията се свлече с разбито чело.

Останалите суварии се отдръпнаха. Пред очите им млада дият османлия прерита дътри пъти и утихна. Умря! Умря пред дъртия хаирсезин.

— Шейтан! — прошепна някой.

— Шейтан... — понесе се от уста на уста.

Назър Ага се развика.

— Махайте се оттам, че стрелай!

И извади от силехлъка си пищовите.

Суварите се пръснаха в страни, циганите-палачи избягаха и се скриха в тъплатата, а Кара Хасан благоауачно притича и застана зад бедналия аянин. Не беше сигурен в стрелбата на бюлюкбашията.

Единият пищов не хвана — сигурно барута от подпичника му се бе изсипал. Но другият изгря.

Дядо Кутю, обаче, в последния миг се наведе и когато димът се разнесе, всички видяха, че той е още жив и че се усмихва.

Като се стържаше с усилие да не избухне, Юмер бей изпително подхвърли:

— Нар! но ли направи тъй, бюлюкбаши, та да ме развеселиш?

— Ей сега, беим, ей-сега

ще го очисти! — Стреляйте, брей! — извика бея на суварите и сеймените, които не се сещаха да пушките си да вдигнат за стрелба.

Дядо Кутю продължаваше едва забележимо да се усмихва.

Юмер бей усети, че в устата му става бждкаво. Идеше му да скочи, да побегне и повече да не се връща тук. И тук имаше кучешки вятър, юпек юлдюрю, мръсен български вятър... Ето, колко бав

ПЕНТАГОНЪТ — ИЗНОСИТЕЛ НА КОНТРАРЕВОЛЮЦИЯ

Арлингтън. Арми-Нейви Драйв, 400. Външно сградата не се отличава с нищо от еднообразния архитектурен пейзаж на това предградие на американската столица. Но зад неговите мрачно блещкащи прозорци 575 американски учени се занимават с работи, които привличат вниманието на целия свят. Това е „институтът за отбранителен анализ“. „АИ ДИ ЕИ“, който принадлежи на Пентагона. Той се ръководи от извънреден генерал в отставка Максвел Теърър.

„АИ ДИ ЕИ“ е създаден преди 12 години по заповед на комитетна на началник-ща Бове на въоръжените сили на САЩ. Към института има изследователски център, който е разположен в Пентагона. Той се ръководи от извънреден генерал в отставка Максвел Теърър.

„АИ ДИ ЕИ“ е създаден преди 12 години по заповед на комитетна на началник-ща Бове на въоръжените сили на САЩ. Към института има изследователски център, който е разположен в Пентагона. Той се ръководи от извънреден генерал в отставка Максвел Теърър.

употребата по време на контрареволюционните операции на различните системи оръжия, включително на химическото, бактериологичното и ядрено-тактическото. Особено място в дейността на РАК заема разработването на „програми“ за използване на местното население (особено на националните малцинства) за контрареволюционни операции. „Корпорацията на изследователския анализ“ извърши например следните изследвания: „унищожаване на реколтата като оръжие на студената война и контрареволюцията“, „мобилизация и използване на националните малцинства“ и други. Според съобщения на американския печат Пентагонът плаща на РАК не толкова от 14 милиона долара годишно.

Станфордският изследователски институт работи по специално над плановете за използване на химическото и бактериологичното оръжие. „Изследователският център на социалните системи“ при американския университет във Вашингтон и „Атлантис Рисърч корпорейшън“ в Албани, щата Вирджиния се занимават с проблемите на подривната дейност. Годишният доход на корпорацията достига 65 милиона долара.

Със старанията на всички тези центрове е създадена така наречената „теория на контрареволюционната вой-

на“, пропагандираща активна диверсионна дейност срещу социалистическите страни.

Пентагонът отдавна вече е поставил задачите за осигуряване на износа на контрареволюция. За това по-точно се говори в програмния документ, разработен в института за външнорепубликански изследвания от известните американски геополитици Штраус-Хюпе, от полковник Кингър и Посон. Този документ, озаглавен „Стратегия на движението напред за Америка“, предвижда пряко подстрекачество към въстанията зад железната завеса.

През пролетта на тази година дейността на Пентагонския „АИ ДИ ЕИ“ и на други подобни центрове предизвика решителни протести в много университети на Америка. Бурните студентски демонстрации в Чикагския и Колумбийския университети завършиха с ожесточени сблъсквания с полицията. Под влияние на тези протести беше обявено, че Чикагският университет ще прекрати връзките си с „АИ ДИ ЕИ“.

Останалите университети продължават да са на служба при Пентагона, който усилено подготвя измежду различните видове агресии износ на контрареволюция.

Вл. МОРЕВ
Агенция „НОВОСТИ“

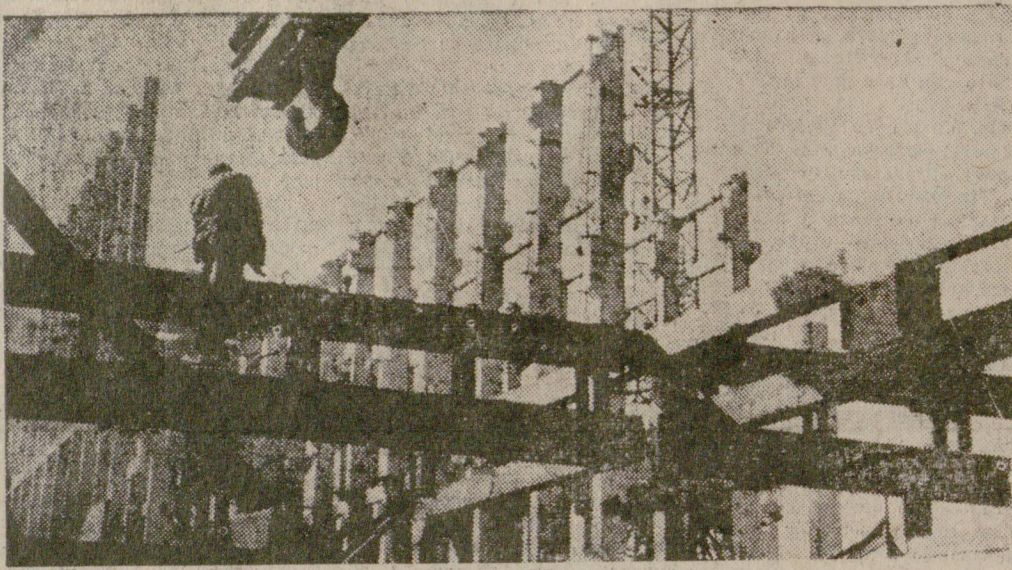

С викове „военнопредпретник“, „убиец“ и др. младите западнобългарски посрещнаха министъра на войната на САЩ Клифърд. Полицията на няколко пъти се намеси грубо и разпръсна демонстрантите. АЛН — БТА

Сега, когато „АИ ДИ ЕИ“ получи скандална известност, властите леко повдигнаха крака на завесата, която скрива неговите тъмни дела. В печата се появиха съобщения, че уж „АИ ДИ ЕИ“ се занимава с „оценката на системите оръжия“. Но не това е главното в дейността на Теърърския „Мозъчен тръст“. В института са разработени такива трактати, като „Планиране на война в слабообразителни райони на света“, „военнопсихологически операции“ и т. н. „АИ ДИ ЕИ“ е провел серия конференции по проблемите на „ограничената“ война.

Сега по поръчка на Пентагона и другите центрове на военната мисия в САЩ отделят главно внимание на „контрареволюционните войни“. „Електронният мозък“ на американските военновъздушни сили — „корпорацията Ренд“ в Санта Моника (щата Калифорния), изучава опита на наказателните операции на японските въоръжени сили в Манджурия през 1931—40 година, военните операции във Виетнам до 1954 година, политиката и действията на колониалните държави в Алжир и Малайя. През 1967 година за този род работа Ренд е получила от Пентагона 20 милиона долара.

Така наречената „корпорация на изследователския анализ“ (РАК) в Маклин (щата Вирджиния) разработва „усъвършенствана“ бойна доктрина на контрареволюционната война. Според съобщение на американския вестник „Гардиън“ тук влиза изучаване

РАСТЕ ХИМКОМБИПАТЪТ КРАЙ СВИЩОВ
Снимка: Николай КАЧАРОВ

ПОЗДРАВЯВА
В. „БОРБА“

СЪПНИ ПРИЯТЕЛИ И ДРУГАРИ!
Редакционният колектив на братския вестник „Зехсние цайтунг“ — гр. Дрезден ви изпраща сърдечни борчески поздравии „Борба“. Ние сме горди и радостни, че вече Благодарение на нашия добър контакт ние както в Германската демократична република, така и в България социализмът с методите на модерната икономика, водещи от принципите на марксизма-ленинизма, от верността ни към Съветския съюз, ние трябва още по-здраво да се сплотим в непокътнат, братски съюз.

В нашия общ път, в общото ни дело Ви пожелаваме много успехи! Ние в Дрезден, вие във Велико Търново да бъдем винаги верни социалистически журналисти!

ЗА КОЛЕКТИВА: ГЛ. РЕДАКТОР РУДИ ШИММЕР

Вестник „Зехсние цайтунг“ в гр. Дрезден — Германската демократична република.
Вестникът е всекидневник в полужоюленичен тираж.

ри в Австрия, повечето от които са преселници от нашестните села. Той се получава и в Чехо-Словакия — предназначение за многобройните български семейства.

И в „Черния континент“ се чете в „Борба“. Имам предвид неколцина български специалисти в Алжир, Мароко и Тунис от Великотърновския край, които чрез близките си в България се снабдяват периодически с по няколко броя от вестника.

И за любовта на полкраншеница д-р Марин Донева към вестника ми разказаха. Неолумът прокули в Детройт якоряния момък още в 1913 г. При второто си посещение в България, през 1960 г., д-р Марин чел вестника и от радост плакал. И заръка на съседния си заръчал — да му пращат тази „новинка“ в далечната земя. От полкраншеници чувах, че техни землени има и в Австралия, че някои от близките им в село и сега им изпращат по някой брой от „Борба“.

Като разбраха за вестта от Родина, нашите наскочиха. Всеки претендираше първа да вземе в ръце вестниците, първа да научи по нещичко за родния край. Сетне разбрах, че в Загреб и околностите живеят голяма група българо-градинари, преселници от Великотърновския край.

Може би ви е направило впечатление, че всеки втооник, четвъртък и събота сутринта от редакцията излиза, с голяма чанта в ръка, червенобузеста, яка българка. Това е курьерката на редакцията Тодорка Чавдарова, която бърза да занесе в пощата част от новите броеве на „Борба“, които ще отпътуват по четирите посоки на света. Десетки броеве се експедираат за Съветския съюз. Освен в редакцията, вестникът се получава и от редина нашеници, които временно пребивават в СССР. Това са предимно специалисти, военнослужещи и други.

Вестник „Борба“ се чете и от стотиците наши сънародници в Унгария, които в преобладаващото си мнозинство са от Великотърновския край. „Борба“ става и при българските градина-

„Борба“ пътува и за Ирак. Прославеният герой на социалистическия тръл Иван Андреев и брат му Васил (и двамата от Полкраншеници) са ревностни разпространители на вестника сред българските строители на язовири в тази азиатска страна. И в Монголия стига „Борба“. Там представители на окръга — предимно строителни работници — впадат жални очи в неговите колони и четат редове от родния край.

Четвърт век вече пулсира сърцето на в. „Борба“, което, през океани и морета, по петте континента на света, разказва за събдяващите се мечти на хората от Великотърновския край.

Николай ЛАЗАРОВ

справочник

КИНО

От понеделник, до неделя включително, кината в градовете на окръга ще прожектират:

ВЕЛИКО ТЪРНОВО: „Девети септември“ — „Трият съвременник“ (I и II серия); „Искра“ — „Шестият ден“; „Трудов фронт“ — „Проверка“; „Младият бунтовник“; проф. „Васил Мавриков“; „Момчетата от площад“ и „Жестоките метри“; „Гатчински парк“; „На гости при октопода“ и „Къщи-крехости“.

ГОРНА ОРЯХОВИЦА: „Напредък“ — „Обир в музея“ и „Произведено в Италия“; профсоюзно кино „Харамин Стоянов“ — гара Горна Оряховица. Поема за дас сърца, Чичо Томовата колба“ и „Ибиса на Александър Велики“.

СВИЩОВ: „Алеко Константинов“ — Ана Каренина (I и II серия); „Академия“ — „Сенките на забравените прадеди“.

ПАВЛИКЕНИ: „Димитър Стоянов“ — „Да се разведем“ и „Човек на всички времена“.

ЛЯСКОВЕЦ: „Христо Ботев“ — „Алиби на вода“ и „Кет Баду“.

ЕЛЕНА: „Христо Ботев“ — „Един идот в Париж“ и „Отдаване на девойки“.

ПОЛСКИ ТРЪМБЕШ: „Коста Стоянов“ — „Въшебиата лампа на Аладин“; „Принцесата“ и „Ни чука, ни видяла“.

ТЕАТЪР

Утре, събота. Драматичният театър „Константин Кисимов“ — Велико Търново ще гостува в Търновиче, където ще изнесе две представления (дневно и вечерно) на пиесата „Почитай баща си“ от В. Лаврентиев.

Народният театър — Търновиче ще гастролира в събота и неделя във Велико Търново. През двата дни, в салона на театъра, търновическите актьори ще играят новата пиеса на В. Мирочевски — „Взрив“ (дневно и вечерно спектакли).

Програмата на Великотърновския драматичен театър през идната седмица предвижда: вторник в Лясковец — историческата драма „Преследване“ от Иван Вазов (дневно и вечерно); в сряда в Елена — „Амазонката“ от Богомил Райнов (дневно и вечерно); в четвъртък вечерта в Джулюница театърът ще играе „Почитай баща си“ а същата вечер в Камерен театър 202 — Велико Търново ще бъде представена „Амазонката“.

В петък театърът ще гостува в Горна Оряховица, където ще се състоят две представления (дневно и вечерно) на „Амазонката“.

ФУТБОЛ

СЕВЕРНА „Б“ РГ
Левски Лом — Велоз, Добруш — Чардафон-Орловец; Септемврийска слава — Етър, Академик — Локомотив Рс, Локомотив Вн — Септември, Светкавица — Бенковски, Локомотив Мз — Спартак, Левски Лясковец — Локомотив ГО, Кърпачев — Раковски.

ТЕЛЕВИЗИЯ

ПЕТЪК — 15. XI.
ПРОГРАМА НА МОСКОВСКАТА ТЕЛЕВИЗИЯ:
16.00 — Телевизионни новини; 16.15 — Литературен театър: Расул Гамзатов — „Моят Дагестан“; 17.00 — За учениците: „Веселото градче“; 17.30 — „Полетът“ — телевизионен филм; 18.00 — Калб, на кинофестивален конкурс; 19.00 — Страници от музикалния календар — Росини; 19.15 — Телевизионен преглед: 20.15 — Забавна музикална програма: 21.00 — „Физкультура и спорт“ — телевизионен журнал; 21.30 — „Утро“ — телевизионен спектакъл; 22.15 — Новини.

СЪБОТА — 16. XI.
18.30 — Новини; 18.40 — Детски филм; 18.55 — „Светлинки на българщината“; 19.00 — Изобразително изкуство — документален филм; 19.30 — „Панорама“; 20.20 — „Лекция“ — филм; 21.10 — „Ютуб“ — български игрален филм, първа серия; 22.50 — Новина.

Н. РУСЕВ

КОГАТО НОЩТА ПРЕГЪРНЕ ДРЕВНИЯ ГРАД

От шедрия улей като буен проток потичат пресните, лъхали на печатарско мастило вестници. Ритъмът на ротомашината се усилва, забързва и потокът. Десетки екземпляри в минута, а при най-голяма скорост — и стотици. От време на време ротомашинистът Георги Димов издърпва от гъстия поток вестник, оглежда го с преценяващо, опитно око, позаславя или поотслабва мастилото, а потокът върви ли върви, за да може вестникът рано сутринта да бъде в ръцете на хилядите читатели. И всичко това сякаш е много просто и обикновено. А до настъпването на този шеметен заключителен етап в производството на в. „Борба“ през колко перипетии се минава.

Не, не е нужно да започваме от този момент, когато сътрудникът на редакцията е седнал пред белия лист и на пишеща машина или на ръка напрята мисъл, за да съчини своята дописка, статия, кореспонденция или стихотворение... Нищо дори от редакторската работа над това произведение — отстраняване на технически и правописни или стилни грешки,

изглаждане, уточняване на някои факти... Достатъчно е за проследим пътя на вестника само в печатницата. От този момент, когато купчината изписания и редактирани листове трябва да се превърнат в оловни редове, тази задача днес изпълняват литотиперите Марко Къдрев и Добри Александров. Първаво като на изкусни пиянители пръстите им бият по клавишите на литотипната машина, очите се приковават за мигове върху „наборното“, после ръката натисва листчето и след секунди от улея се спуска металническият ред. После втори, трети, докато се изпълни цял шифт, за да се извалят тъй наречените шпалти и коректорките отстраняват допуснатите при набора грешки. А посочените от тях грешки литотиперите отстраняват като пренабрят цял, а понякога и цели редове. Така страницата след страница, шпалтата след шпалтата до набраното на всичкият материал.

Метранажът Стефан Нейков (на снимката) днес на вътрешните страници. Той току-що е свързал втора страница и приготвил шифта за грешки.

По малкия макет, който е пред очите му, Стефан Нейков започва да разполага материала, да поставя набраните от Вестника Костандинова заглавия... След върването на страничните коректорките продължават „малкото“ на грешките. После ревизията и едва тогава страницата е готова за матрициране.

Отдавна нощта се е спуснала над старинния Велико Търново. Светят прозорците на каишала на височината Държавна печатница. Вътре продължава подготвянето на външните страници, които са се позабавили. Едно, че другият метранаж Асен Добрев е още съвсем нов за тази работа и друго, че са се гоявили някои усложнения. Наложено е още съвсем нов за тази работа и друго, че са се гоявили някои усложнения. Наложено е още съвсем нов за тази работа и друго, че са се гоявили някои усложнения. Наложено е още съвсем нов за тази работа и друго, че са се гоявили някои усложнения.

разредки, редовете са излезли повече, налата се да се „отрежда“ част от тях, да се понарежда и изобщо да се губи време. Да, тази вечер е вечер на усложненията.

Матрицирани една след друга от помощник-ротомашиниста Генчо Йорданов, специалните матрични картони постъпват в стерилизираната при Йордан Александров вентилатор в това помещение непрекъснато работи, за да пропъжда отровните газове. А процесът е продължителен и труден, докато се отлеят и почистят всичките страници.

Ротомашината набира скорост и помещението се изпълва с димнавичен шум. В строен гъст поток вестниците ручат и Йордан Александров ги трупа на купчинки, а младият печатар Генчо Йорданов ги поема и ги пръска на големи връзки. Ротомашинистът Георги Димов взема от време на време по един брой от непрекъснатото движение се поток, оглежда го и заславя или отслабва мастилото, за да излезат качествени вестниците.

Н. РУСЕВ